

Arrest

nr. 313 132 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2023 *“tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 december 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAFI, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2018 huwt de verzoekster te Marokko met de heer A.C., die over een legaal verblijfsrecht in België beschikt.

Op 10 augustus 2018 dient de verzoekster bij het consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer A.C.

Op 4 juni 2019 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.
Vervolgens komt de verzoekster naar België.

Op 23 september 2020 wordt A.A. geboren, zoon van de verzoekster en de heer A.C.

Op 19 oktober 2022 richt een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken volgend schrijven aan de verzoekster:

"(...)

U vroeg de verlenging aan van de machtiging tot verblijf. Uit het rijksregister blijkt echter dat u sinds 26/04/2022 niet meer samenwoont met de referentiepersoon. De wetgeving (artikel 10 § 1) stipuleert: "Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4°, eerste streepje: "de buitenlandse echtgenote... die met hem komt samenleven .

Bijgevolg is er sinds 26/04/2022 geen gezinscel meer met de referentiepersoon.

Aangezien u niet meer samenleeft met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf.

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die U hiervoor nodig acht.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie.

(...)"

Op 26 oktober 2022 neemt de verzoekster kennis van dit schrijven.

De verzoekster maakt vervolgens stukken over.

Op 4 oktober 2023 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 november 2023 neemt de gemachtigde een beslissing, getiteld "*beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten*" (bijlage 14ter).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt evenwel dat het niet om de intrekking van het verblijfsrecht gaat, maar wel om een beëindiging van het verblijfsrecht met toepassing van artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wijst de voorzitter de partijen erop dat de thans bestreden beslissing de beëindiging, doch niet de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekster inhoudt. Geen van beide partijen formuleert hierbij een opmerking.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt aan de hand van de bewoordingen die in de bijlage 14ter zijn opgenomen vast dat het om een beëindigingsbeslissing gaat. De betiteling in de akte van kennisgeving is hierbij niet doorslaggevend, nu de verweerder inhoudelijk op duidelijke wijze heeft gesteld dat "*er een einde (wordt) gesteld aan het verblijf in het Rijk*" van de verzoekster en er ook op uitdrukkelijke wijze toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, hetgeen de beëindiging van het verblijfsrecht betreft.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 november 2023 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: E. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: G. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx
Verblijvende te: xxx

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 01.09.2010 met de heer A. C. (...), RR.xxx. Samen kregen ze 1 kind A. A. (...) (RR xxx). Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11 op 19.08.2019, dit in functie van haar echtgenoot, de heer A. C. (...) (hierna de referentiepersoon). Betrokkene werd op 30.09.2019 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 16.09.2020. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot en met 16.09.2022.

Op 12.08.2022 ontvangt onze dienst de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart van betrokkene. In deze mail geeft de gemeente aan dat betrokkene en referentiepersoon niet meer samenwonen. Volgens de gegevens van het rijksregister was er geen samenwonen meer tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 26.04.2022. Meer zelfs, in het Rijksregister staat dat op 05.09.2023 betrokkene en referentiepersoon uit het echt zijn gescheiden (Uitspraak door Rechtbank van Eerste Aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk op 30.06.2023, overgeschreven op 05.10.2023).

Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 26.04.2022 en tot op heden op een ander adres verblijft volgens het rijksregister én dus betrokkene niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste A-kaart. De afgifte deze A-kaart dateert immers van 30.09.2019, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11 §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Op 12.08.2022 ontvangt onze dienst de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart van betrokkene. In deze mail legt betrokkene volgende documenten voor:

- Mail van de referentiepersoon dd. 09.05.2022 waarin staat dat hij niet akkoord is met adreswijziging kind;
- Marokkaans paspoort van betrokkene, geldig tot 31.03.2027;
- Onze instructie dd. 21.09.2021, betekend dd. 12.10.2021;
- Uittreksel uit het bevolkings-en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling waar betrokkene woont dd. 11.08.2022;
- Blanco strafregister van betrokkene dd. 11.08.2022;
- Inschrijving bij Bond Moyson voor betrokkene en haar kind dd. 04.08.2022;
- Aanvraag leefloon bij sociaal huis van betrokkene: geweigerd wegens afzien van de aanvraag dd. 24.05.2022;
- Dringende dagvaarding in familiaal kortgeding dd. 29.06.2022;
- Betekening verbodoplegging dd. 25.07.2022;
- Aangetekende zending van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 04.07.2022;
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur van betrokkene 20u/week, opgemaakt dd. 01.06.2022;
- Ontvangstbewijs arbeidsreglement arbeiders en bedienden (ongedateerd);
- Loonbrieven van betrokkene voor volgende periodes:
 - o Van 13 tot 30.06.2022: 668,22 euro netto
 - o Van 01 tot 31.07.2022: 1083,62 euro netto
- Attest van inburgering van betrokkene dd. 03.07.2020;
- Huurovereenkomst dd. 23.07.2020 met bijhorend registratiebewijs dd. 31.08.2020

- Echtheidsscan van het paspoort van betrokkene dd. 12.08.2022;

In de dringende dagvaarding in familiaal kortgeding dd. 29.06.2022 werd het verzoek ingediend door de referentiepersoon en werd betrokkene gedagvaard. Volgens dit verzoekschrift zou betrokkene in april 2022 plots de woning hebben verlaten en is ze samen met haar zoon naar Menen verhuisd zonder de referentiepersoon hiervan in te lichten. Sindsdien weigert betrokkene ook enig contact tussen haar zoon en de referentiepersoon. De referentiepersoon zou naar Menen gereden zijn en daar hebben vastgesteld dat betrokkene en hun zoon niet op het opgegeven adres woonden. Aangezien betrokkene geen gevolg gaf aan de vraag van de referentiepersoon om zijn zoon te zien, heeft de referentiepersoon schrik dat betrokkene met hun zoon naar Marokko gaan terugkeren, aangezien zij een verblijfstitel heeft die slechts geldig is tot 16.09.2022.

In deze dagvaarding in kortgeding werden de vorderingen van de referentiepersoon ontvankelijk en gegrond verklaard. Volgende voorlopige maatregelen werden opgelegd aan beide partijen en moeten worden opgevolgd:

“Tussen de echtgenoten:

Voor zover geen akkoord wordt bereikt, vraagt verzoeker volgende voorlopige maatregelen te bevelen:

- Verzoekster te horen machtigen om tijdens de rechtspleging afzonderlijk verblijf te houden te (...), met het verbod voor gedaagde vanaf de dag der beschikking deze woning te betreden op straffe van uitdrijving, desnoods met de hulp van de openbare macht.
- Partijen verbod op te leggen om alle goederen toebehorende tot de onverdeeldheid tussen hen beiden, waar ze zich ook zouden bevinden, te vervreemden, te verpanden of op enigerlei wijze te bezwaren.
- Elke partij het voorlopige genot toe te kennen van de roerende goederen in zijn/haar bezit.
- Een notaris aan te stellen gelast met het opstellen van de inventaris van de goederen afhangende van de onverdeeldheid, tenzij partijen minnelijk een inventaris opstellen.

Betreffende de kinderen:

- Te horen zeggen voor recht dat het gedaagde verboden wordt om met het minderjarige kind het land te verlaten;
- Te horen zeggen voor recht dat het ouderlijk gezag over de minderjarige kinderen gezamenlijk wordt uitgeoefend;
- Te zeggen voor recht dat het kind gedomicilieerd zal worden bij verzoeker met inschrijving aldaar in de bevolkingsregisters;
- Te zeggen voor recht dat het kind voorlopig volledig bij vader zal verblijven en aan moeder volgend omgangsrecht toe te kennen:
 - o Enkel fysieke ontmoeting in aanwezigheid van verzoeker of iemand van dienst familie zodat de zekerheid bestaat dat gedaagde niet zomaar met A. (...) kan vertrekken en dit op woensdag en zaterdagmiddag”

Deze voorlopige maatregelen werden ook opgelegd door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 04.07.2022. Hierin wordt het volgende vermeld:

“De rechtbank schorst de samenwoningsplicht op.

Machtigt partij A. (...) om afzonderlijk verblijf te houden onder te (...), met verbod aan partij E. (...) om hem aldaar te storen of lastig te vallen, op straffe van uitdrijving, desnoods met tussenkomst van de openbare macht.

Machtigt partij A. (...) om afzonderlijk verblijf te houden onder de verplichting om partij A. (...) in kennis te stellen van haar verblijfsadres, met verbod aan partij A. (...) om haar aldaar te storen of lastig te vallen, op straffe van uitdrijving, desnoods met tussenkomst van de openbare macht.

Leggen verbod op aan de partij E. (...) om zich - in aanwezigheid van A. A. (...), geboren te R. (...) op 23.09.2020, buiten de grenzen van België te begeven.”

Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 04.07.2022 acht de kans reëel dat betrokkene zou vertrekken naar Marokko met haar zoon. Hierdoor werd er een verbod opgelegd dat betrokkene, in de aanwezigheid van haar kind, zich niet buiten de grenzen van België mag begeven. Dit verbod heeft dus geen bezwaar tegen het feit dat betrokkene zich alleen naar het buitenland zou begeven.

Op 01.09.2022 ontvangt onze dienst een mail van de stad R. (...) met de verklaring dat de referentiepersoon is langs geweest met de melding dat betrokkene verhuisd is naar een ander adres en dat de echtscheiding werd ingezet.

Op basis de gegevens uit het administratief dossier en het Rijksregister maakte onze dienst op 19.10.2022 een hoorrecht op. In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwoning, overwegen om de verblijfsmachtiging in te trekken. Immers; de wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert; “Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven [...] 4°, eerste

streepje: hun echtgenoot die met hem komt samenleven [...]. Bijgevolg is er sinds 26.04.2022 geen gezinscel meer met de referentiepersoon.”

Deze instructie bevatte ook de volgende informatie:

“In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”

Dit werd op 26.10.2022 betekend door betrokkene.

In de mail dd. 26.10.2022 werd als bijlage de mail van L. L. (...) toegevoegd. In deze mail wordt de mededeling gemaakt dat betrokkene aan het eind van de maand oktober gaat verhuizen naar D. (...) aangezien ze daar een huis gehuurd heeft.

Op 21.11.2022 ontvangt onze dienst een schrijven van de advocaat van betrokkene. In haar begeleidend schrijven wilt zij de huidige situatie van betrokkene verduidelijken. De advocaat geeft aan dat betrokkene sedert april 2022 niet meer feitelijk samenwoont met haar echtgenoot. Het is namelijk zo dat het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon een dieptepunt kent waardoor ze beslist hebben om tijdelijk elkaar ruimte te gunnen. Betrokkene is ingetrokken bij haar familieleden te M. (...). Gedurende de tijdelijke periode van afstand tussen partijen, zijn zij eveneens een regeling overeengekomen voor hun gemeenschappelijk kind. Zo verblijft A. (...) tijdens de week bij betrokkene en gaat hij in het weekend naar zijn vader. Tot op heden (lees dd. 21.11.2022) zou de echtscheiding nog niet ingeleid zijn, aangezien betrokkene van oordeel is dat een verzoening nog mogelijk is.

Volgens de advocate zou er een procedure voor de Familierechtbank gevoerd teneinde officiële regeling voor hun gezamenlijke zoon te bekomen. Betrokkene wenst een klassieke weekendregeling, terwijl de referentiepersoon een week-weekregeling wenst te bekomen. In deze zaak zal er pas, volgens de advocaat, in december een vonnis uitgesproken worden.

In het begeleidend schrijven van de advocaat dd. 21.11.2022 wordt er ook vermeld dat de referentiepersoon intussen de Belgische nationaliteit zou verworven hebben en dat hij met het plegen van een nationaliteitsverklaring eveneens de Belgische nationaliteit aan zijn zoon zal geven. Echter tot op heden heeft de referentiepersoon nog steeds de Marokkaanse én niet de Belgische nationaliteit. De advocaat van betrokkene wou hiermee aantonen dat betrokkene een doorslaggevende binding heeft met België, aangezien de referentiepersoon én hun kind de Belgische nationaliteit hebben. Echter kunnen wij louter vaststellen dat het kind momenteel geen Belgische nationaliteit bezit.

Tevens haalt de advocaat ook aan dat het conform art. 8 EVRM onmogelijk van haar verwacht worden dat zij haar zoon in België achterlaat of dat zij haar zoon meeneemt naar het land van herkomst (aangezien dit ten stelligste de eis van de rechter van de vader zou schenden). Er wordt ook benadrukt dat er nog geen initiatief werd genomen om de echtscheiding op te starten. Dit zou aantonen dat de partijen wel degelijk nog de intentie hebben om hun huwelijk (en bijgevolg hun samenwoning) te hervatten.

De advocaat haalt aan dat zij ook nog familiale banden heeft in België, namelijk haar tante E. A. (...) en haar oom L. L. (...). In het uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling waar betrokkene woont dd. 11.08.2022 én de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene, alsook haar zoon A. A. (...) samenwoont met een zekere L. L. (...) °(...).1970 en E. A. (...) °(...).1972, hun kinderen L. S. (...) °(...).2007, L. A. (...) °(...).2007, L. N. (...) °(...).2009 en de moeder O. A. (...) °(...).1913 voor de periode van 26.04.2022 tot en met 27.10.2022.

De advocaat haalt aan dat betrokkene aantoont dat zij zeer nauwe banden heeft met haar oom en tante aangezien zij daar gedurende zes maanden mee heeft samen gewoond. Betrokkene legt echter-naast het attest van gezinssamenstelling- geen enkel stuk voor en verschaft ons geen enkele informatie over deze zogezegde nauwe banden. Wij weten dus ook niet of betrokkene tot op heden nog steeds in contact staat met deze personen. Onze dienst ontkent niet dat zij heeft samengewoond met deze personen. Doch is deze -inmiddels gedateerde- samenwoning met deze gezinsleden onvoldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf.

Volgens de advocaat heeft betrokkene ook nog andere familieleden die in België wonen, meer bepaald haar twee nonkels: de heer S. A. A. (...) en de heer B. A. A. (...). Beiden zouden de Belgische nationaliteit hebben. Volgens haar advocaat heeft betrokkene een nauwe band met al haar familieleden en wordt zij door

hen steeds ondersteund. Ook hier legt betrokkene geen enkel stuk voor en verschaft ze ons geen enkele informatie over deze zogezegde nauwe banden. De loutere blote bewering dat zij met deze 2 personen een 'nauwe band' zou hebben, kunnen wij hier dus niet in aanmerking nemen. Wij weten dus ook niet of betrokkene contact heeft met deze personen. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan.

Daarnaast went de advocaat ook aan te halen dat betrokkene intussen een tewerkstelling heeft als poetshulp bij G. (...) te W. (...). Het is een positief element dat betrokkene economisch actief zou zijn in België. Dit is echter onvoldoende om betrokkene zomaar verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor zijn levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient hij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

De advocaat van betrokkene legt ook nog volgende documenten door in haar mail dd. 21.11.2022:

- Uittreksel uit het bevolkings-en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling waar betrokkene woont dd. 02.11.2022;
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur van betrokkene 20u/week, opgemaakt dd. 01.06.2022 (reeds overgemaakt in de mail dd.12.08.2022);
- Loonbrieven van betrokkene voor volgende périodes:
 - o Van 13 tot 30.06.2022: 668,22 euro netto (reeds overgemaakt in de mail dd. 12.08.2022)
 - o Van 01 tot 31.07.2022: 1083,62 euro netto (reeds overgemaakt in de mail dd.12.08.2022)
 - o Van 01 tot 31.08.2022: 1090,13 euro netto
 - o Van 01 tot 04.09.2022: 85,54 euro netto
 - o Van 05 tot 30.09.2022: 1286,80 euro netto
- Bijvoegsel bij het arbeidscontract: wijziging vanaf 05.09.2022 van 20u naar 26u/week, opgemaakt dd. 01.09.2022;
- Ontvangstbewijs arbeidsreglement arbeiders en bedienden (ongedateerd) (reeds overgemaakt in de mail dd.12.08.2022);
- Akte van geboorte van haar zoon A. A. (...) °23.09.2020;
- Identiteitskaart van de heer S. A. A. (...), geldig tot 18.09.2031 ;
- Identiteitskaart van de heer B. A. A. (...), geldig tot 24.06.2031 ;

Aangezien de advocaat van betrokkene aanhaalt in haar begeleidend schrijven dd. 21.11.2022 dat ze niet meer samenwonen omwille van het feit dat hun huwelijk een dieptepunt kent, heeft onze dienst een samenwoonstcontrole opgevraagd op het adres van betrokkene én van de referentiepersoon dd. 25.08.2023. Volgens de brief van de advocaat is een verzoening nog steeds mogelijk en zou een echtscheiding nog niet aan de orde zijn. In onze instructies dd. 25.08.2023 wordt de vraag gesteld om een samenwoonstcontrole uit te voeren, alsook om aan betrokkene en referentiepersoon te vragen wat de reden is voor geen samenwoonst.

Op 31.08.2023 werd er een samenwoonstcontrole uitgevoerd op het adres van de referentiepersoon. Betrokkene werd hier niet aangetroffen. De referentiepersoon woont, samen met zijn zoon A. (...) °2020, in bij zijn ouders en zijn broer. De reden waarom er geen samenwoonst is met betrokkene is het feit dat de echtscheiding werd uitgesproken. Dit wordt ook bevestigd op de negatieve samenwoonstcontrole die op 05.10.2023 werd afgenomen op het adres van betrokkene. Betrokkene woont echter alleen op haar adres. Hier wordt dezelfde reden gegeven van de ontbrekende samenwoonst, namelijk dat de echtscheiding werd uitgesproken in een vonnis dd. 04.08.2023.

Tot slot kregen we een mail dd. 04.10.2023 met de melding dat de gemeente M. (...) betrokkene per mail hadden uitgenodigd om langs te komen voor een gesprek betreffende haar verblijfsvoorwaarden. De gemeente verklaart dat na hun mailverkeer en telefonisch onderhoud met betrokkene er gevraagd werd om contact op te nemen met haar advocaat voor verdere uitleg. Haar advocaat heeft op 03.10.2023 de gemeente M. (...) te woord gestaan. In haar mail beschrijft zij de reden waarom betrokkene niet meer met de referentiepersoon samenwoont. Volgens de advocaat werd betrokkene in april 2022 zonder enige reden uit het huis gezet samen met haar zoon A. (...). Betrokkene was daardoor genoodzaakt om een onderkomen te zoeken bij haar familie. Nadien werd er een procedure gestart voor de Familierechtbank met doel om een regeling voor A. (...) te bekomen. Tot slot werd de echtscheiding uitgesproken en is er nog een lopende procedure voor het Hof van Beroep te Gent in verband met het ouderlijk gezag over hun zoon A. (...). Betrokkene had daarnaast ook een vaste tewerkstelling. Blijkbaar zou betrokkene niet verder mogen werken van de werkgever aangezien zij onder een bijlage 15 viel. Door het gebrek aan stabiele, toereikende inkomsten op dit ogenblik, kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen met haar minderjarige zoon A. (...), volgens de advocaat. Daarnaast meldt de advocaat ook dat betrokkene haar zoon al lang de

Belgische nationaliteit kunnen hebben. Echter zou de referentiepersoon weigeren om de Belgische nationaliteit aan te vragen omdat hij weet dat zijn zoon dan ook de Belgische nationaliteit zou krijgen en dus betrokkene hier mogelijks een verblijfstitel uit kan verkrijgen.

Daarnaast bevat de mail dd. 04.10.2023 nog volgende documenten:

- Motivatiebrief voor het indienen van een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwetgeving;
- Vonnis dd. 05.04.2023, Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk met betrekking tot de verblijfsregeling voor de zoon A. (...) °2020;
- Arrest dd. 23.08.2023, Hof van beroep Gent (beroep ingetekend op het vonnis dd. 05.04.2023);
- Vonnis dd. 30.06.2023, Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk familierechtbank met betrekking tot de echtscheiding tussen beide partijen.

Het arrest 23.08.2023 herbekijkt, evalueert en hervormd (sic) het vonnis dd. 05.04.2023 die handelt in het belang van het kind naar aanleiding van het hoger beroep van betrokkene en het incidenteel beroep van de referentiepersoon. Er wordt uiteindelijk beslist dat beide partijen gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun zoon A. (...) °2020 en de bijhorende goederen. De partijen bereikten onderling geen akkoord over de schoolkeuze. Hierdoor heeft de familierechtbank/het hof de school aangewezen, namelijk de (...) school te (...), alwaar hij school zal lopen vanaf 01.09.2023. De familierechtbank besliste dat een halfwegschool (een school tussen beide woonplaatst en van de ouders) niet in het belang van een kind is. De familierechtbank achtte daarnaast ook de verblijfstoestand van betrokkene veeleer precair: "Verder beschikt zij in D. (...) niet over een netwerk en heeft zij geen enkele binding met D. (...). Gelet op dit alles is de vrees niet onterecht dat zij zou beslissen om met A. (...) naar Marokko te verhuizen, terwijl het hof dit niet in het belang van A. (...) acht."

Daarnaast hervormt de familierechtbank ook de maatregelen omtrent de verblijfsregeling van hun zoon: "Voormelde beslissing omtrent de schoolkeuze (kleuterschool te (...)), impliceert dat de geldende 9/5-verblijfsregeling niet langer haalbaar is en bovendien niet meer in het belang is van A. (...). In het belang van A. (...) beslist het hof dat, vanaf September 2023, A. (...) hoofdzakelijk bij C. A. (...) zal verblijven, en secundair bij F. E. (...) zal verblijven zoals hierna gespecificeerd. (...)

Tijdens het schooljaar:

Telkens het eerste, het tweede en het vierde weekend van de maand, van vrijdag na school tot zondag 18u, waarbij:

- F. E. A. (...) op vrijdag ophaalt aan school en C. A. (...) op zondagavond ophaalt bij F. E. (...) (haalprincipe);
- Indien vrijdag of maandag voorafgaand of volgend aan/op het weekend een vrijafdag is, wordt het weekendverblijf bij F. E. (...) verlengd;

Tijdens de vakanties:

- Gedurende de volledige herfst-en krokusvakantie;
- Gedurende de eerste week van de Kerst- en Paasvakantie;
- Gedurende telkens drie weken zowel in de maand juli als in de maand augustus, bij gebrek aan onderling akkoord, telkens van 1 juli tot 21 juli en van 1 augustus tot 21 augustus;"

Echter is het arrest dd. 23.08.2023 nog niet de finale uitspraak betreffende het ouderlijk gezag over hun gezamenlijke zoon A. (...):

"Verzoekt de partijen een (synthese)conclusie op te stellen zoals hierna bepaald:

- Zegt dat F. E. (...) een conclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 04.10.2023;
- Zegt dat C. A. (...) een conclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 20.11.2023;
- Zegt dat F. E. (...) een syntheseconclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 08.01.2024;
- Zegt dat C. A. (...) een syntheseconclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 22.02.2024;

Stelt de zaak voor verdere behandeling in voortzetting ter terechtzitting van deze kamer van 22.04.2024 om 10.30uur."

In het arrest dd. 23.08.2023 wordt ook vermeld dat het betrokkene is die de woning zou verlaten hebben. Betrokkene verhuisde samen met haar zoon naar een tante, woonachtig te M. (...). Later verhuist ze met haar zoon naar een huurwoning te D. (...). In het vonnis staat dat de referentiepersoon na de relatiebreuk niet wist waar betrokkene en zijn zoon verbleven. Dit is een tegenstrijdige verklaring met de verklaring van de advocaat van betrokkene die in de motivatiebrief voor een procedure overeenkomstig artikel 9bis op te starten. In de aanvraag tot machtiging tot een verblijf wegens humanitaire redenen (artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980) verklaart de advocaat van betrokkene dat zij naar aanleiding van een aantal familiale moeilijkheden, samen met haar zoon, in april 2022 uit het niets aan de deur werd gezet door de referentiepersoon.

Echter hebben we reeds in de dringende dagvaarding in familiaal kortgeding dd. 29.06.2022 ingediend door de referentiepersoon, de verklaring van de referentiepersoon gekregen. Hierin zou betrokkene in april 2022 plots de woning hebben verlaten en is ze samen met haar zoon naar M. (...) verhuisd zonder de referentiepersoon hiervan in te lichten. Sindsdien weigerde betrokkene ook enig contact tussen haar zoon en de referentiepersoon. De referentiepersoon zou naar M. (...) gereden zijn en daar hebben vast gesteld dat betrokkene en hun zoon niet op het opgegeven adres woonden. De referentiepersoon en betrokkene hebben dus beiden een andere versie van hoe de samenwoning werd onderbroken. Het is dus voor onze dienst niet duidelijk welke versie nu de correcte versie is. Het moet wel meegedeeld worden dat de versie van de referentiepersoon wordt beaamd door het arrest dd. 23.08.2023 als relevante feitelijke en procedurele omstandigheid. Hierin wordt verklaard dat betrokkene plotseling de echtelijke woning verliet in de loop van april 2022.

Volgens de gegevens van het rijksregister is betrokkene, samen met haar zoon, verhuisd en woonden ze vanaf 27.10.2022 met hun tweeën in M. (...). Haar zoon werd echter terug ingeschreven op het adres van de vader. Dit wordt ook opgelegd in het arrest dd. 23.08.2023.

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kan onze dienst zich enkel baseren op de gegevens in het administratief dossier en het Rijksregister. Betrokkene heeft, ondanks gestipuleerd in onze instructies dd. 17.10.2022, hieromtrent geen bijkomende stukken voorgelegd. Het feit dat betrokkene haar tante E. A. (...) en haar oom L. L. (...) hier gevestigd zijn met een geldig verblijfskaart en dus legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Onze dienst stelt vast dat betrokkene ongeveer een half jaartje heeft ingewoond bij haar tante en haar oom. Echter kunnen wij deze periode van samenwoning niet aanvaarden als bewijsstuk om haar nog verder te machtigen tot verblijf. Die samenwoning is ook achterhaald aangezien ze er niet meer mee samen woont. Er werden tevens ook geen concrete stukken meer overgemaakt die de mogelijke band kunnen staven. Onze dienst beweert dus niet dat er absoluut geen banden kunnen zijn met haar oom en tante, alsook de andere twee nonkels: de heer S. A. A. (...) en de heer B. A. A. (...). Het is voor onze dienst echter ook onduidelijk wat de mogelijke band met haar twee nonkels inhoudt aangezien er ook geen concrete bewijsstukken zijn ingediend die de nauwe band van betrokkene en haar twee nonkels zouden aantonen. Bijgevolg acht onze dienst het geen buitensporige maatregel om betrokkene aan te manen om zich tijdelijk naar het buitenland te verplaatsen om van daaruit een aanvraag in te dienen. Betrokkene woont momenteel volgens het Rijkregister alleen op haar huidige adres. Van andere gezinsleden - naast de personen die hierboven werden besproken - lijkt hier geen sprake te zijn. Indien wel, dan had zij dit moeten aantonen. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met betrokkene, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gezien de leeftijd van het kind achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan of zou mogen hebben met haar kind. Er wordt ons door betrokkene gewoonweg geen doorslaggevende informatie hieromtrent meegedeeld, waardoor wij concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar zoon niet in die mate haar verder kan machtigen tot verblijf.

Er zijn ook geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat het kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene en/of referentiepersoon ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.

Let wel: kind is echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat het kind zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Betrokkene heeft tevens een lopende verblijfsaanvraag in functie van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Of betrokkene al dan niet terug kan naar zijn land van oorsprong kan zal zijn aanvraag in functie van artikel 9bis moeten uitwijzen. Onze dienst kan over deze verblijfsaanvraag geen uitspraak doen aangezien onze dienst bureau gezinshereniging hiervoor niet het bevoegde bureau is. Dit staat natuurlijk niet in de weg dat haar procedure én dus haar machtiging tot verblijf binnen gezinshereniging beëindigd mag worden.

De voorgelegde loonfiches, alsook het arbeidscontract tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kind. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling (zoals ze eerder al had aangegeven) dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

Een attest van inburgering toont niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Ook het attest van aansluiting bij van de mutualiteit, het blanco strafregister, de aanvraag tot leefloon, de huurovereenkomst met bijhorend registratiebewijs en de echtheidsscan van het paspoort van betrokkene zijn geen bewijzen van bijzondere integratie of doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Het feit dat hun zoon momenteel naar de eerste kleuterklas gaat, doet geen afbreuk aan onze bevindingen.

Daarnaast wordt in het arrest dd. 23.08.2023 door de familierechtbank/het hof de school aangewezen, namelijk de (...) school te (...), alwaar haar zoon A. (...) school zal lopen vanaf 01.09.2023. Echter: het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr.125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

*In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd, ondanks duidelijk gestipuleerd in onze instructie dd. 19.10.2022. Gezien de duur van verblijf in België minder dan 5 jaar is, is het niet aannemelijk dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 11, § 2, voorlaatste lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van het hoger belang van het kind, van de artikelen 3, 6 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 2, lid 1, van "richtlijn 2008/115" en van artikel 22bis van de Grondwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel

8.- De bestreden beslissing tot intrekking van verblijfsrecht verwijst naar artikel 11, §2 Vreemdelingenwet (VW).

Artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)”

Uit de memorie van toelichting bij deze ingevoegde wetsbepaling blijkt:

“Elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst” en “De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moet) worden vermeld.”

Deze bijzondere motiveringsplicht dient om te voldoen aan artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 EVRM beschouwd werd.

Thans is er sprake van schending van artikel 11, §2 Vreemdelingenwet.

9.- Verzoekster is op 09.07.2018 getrouwd met de heer C. A. (...), geboren te S. (...) (Marokko) op (...).1995, en wonende te (...), gekend in het rijksregister onder het nummer xxx.

N.a.v. hun huwelijk heeft haar echtgenoot de gezinshereniging met cliënte aangevraagd zodat zij zich als gezin in België konden vestigen.

Verzoekster is dan ook kort na het huwelijk legaal naar België afgereisd en heeft hier sedertdien enkele jaren verbleven

Uit het huwelijk is uiteindelijk ook een zoon geboren, met name A. A. (...), geboren te R. (...) op 23.09.2020.

Na een aantal familiale moeilijkheden werd verzoekster samen met haar zoon in april 2022 uit het niets bij haar echtgenoot aan de deur gezet. Zij kon niets anders dan op zoek te gaan naar een nieuwe verblijfplaats en bij geluk kon zij terecht bij haar familie in M. (...). Zij is in april 2022 dan ook verhuisd naar M. (...). Samen met A. (...) vroeg zij een adreswijziging aan. Het zoontje, A. (...), heeft wél zijn verblijfstitel en verblijf aldus legaal in België.

N.a.v. een aantal familiale moeilijkheden werd verzoekster (samen met A. (...)) in april 2022 uit het niets bij haar echtgenoot aan de deur gezet. Zij heeft hiervan ook een melding gemaakt bij de politie. (Stuk 2) het is dus verkeerd dat bestreden beslissing stelt dat verzoekster plots uit het niets de echtelijke woning heeft verlaten en heeft contact tussen vader en zoon niet toegelaten. Verzoekster had geen andere keuze dan op zoek te gaan naar een nieuwe verblijfplaats en bij geluk kon zij terecht bij haar familie in M. (...).

Op 05.09.2023 zijn verzoekster en de referentiepersoon uit het echtgescheiden.

Op het ogenblik van het intrekken van haar verblijfsrecht verbleef verzoekster reeds 4 jaar en half (sedert 19 augustus 2019) in België en dit steeds met een legaal statuut.

Aldus is het gegeven dat een vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 is louter niet voldoende om een einde te stellen aan het verblijf, overeenkomstig §2 van artikel 11 moet rekening worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

10.- Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband moet worden gesteld dat verzoekster een duurzaam huwelijksleven had met haar ex-echtgenoot en thans vormt ze een hechte en een duurzame gezinscel met haar zoon.

Overeenkomstig artikel 10, §1, lid 1 Vreemdelingenwet moet er sprake zijn van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Op het ogenblik van het toekennen van visum D voldeed

verzoekster aan de alle voorwaarden van artikel 10 VW. Tevens op het moment van het verkrijgen van haar verblijfsrecht voldeed ze aan de voorwaarden van artikel 10 VW.

11.- Bovendien stelt artikel 11, §2, lid 5 Vreemdelingenwet dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf moet de minister of zijn gemachtigde rekeninghouden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Verzoekster wenst erop te wijzen dat zij hier een belangrijk sociaal welzijn en een sociaal-en familiaal leven heeft opgebouwd.

Zij beroept zich dan ook op het feit dat ze tijdens haar verblijf in België een belangrijk privé-en gezinsleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zo heeft ze gezinsbanden met de haar stiefkinderen. Zo vormde ze een gezinscel met haar echtgenoot en diens meerderjarig dochter voor het overlijden van haar echtgenoot. Op het moment van het onderzoek intrekking verblijfsrecht woonde verzoekster effectief nog samen met haar stiefdochter.

Zodoende levert ze dan ook meer dan voldoende redelijke inspanning tot integratie. Hiermee levert ze dan ook het bewijs dat ze bereid is zich in de samenleving te integreren.

De bestreden beslissing wekt de schijn dat het verblijfsrecht automatisch wordt ingetrokken indien de begunstigde niet langer samenwoont met de referentiepersoon, zonder rekening te houden met het bestaan van familiebanden, culturele of sociale banden met het land van herkomst, de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 11, §2 VW.

Tweede onderdeel

12.- Artikel 62, §2 Verblijfswet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

Aldus moet de administratieve beslissingen met reden omkleed zijn.

13.- Ook artikelen 2 en 3 Motiveringswet bepalen dat de beslissingen uitgaand van de overheden zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 Motiveringswet stelt dat administratieve beslissingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit wil zeggen dat de beslissing niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan het werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet stelt dat zulke beslissingen op een “afdoende” wijze gemotiveerd dienen te worden. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Draagwijdte van de formele motiveringsplicht” in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

14.- De term “afdoende” bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486.)

Betreffende duur van het verblijf in het Rijk dient de DVZ zijn beslissing steeds te motiveren. (RvV 29.02.2012) De bestreden beslissing bevat geen motivatie omtrent de duur van het verblijf van verzoekster in België. De bestreden beslissing is genomen op een moment dat verzoekster bijna 4 en half jaar legaal verbleef in België.

15.- In casu heeft verzoekster voldoende stukken neergelegd om (1) de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster, (2) de duur van het verblijf in het Rijk, en (3) het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met België aan te tonen:

- Blanco strafregister
- Inschrijving bij Bond Moyson voor verzoeker en haar zoon,
- Aanvraag leefloon bij sociaal huis,
- Arbeidsovereenkomst 20u/week dd. 01.06.2022
- Ontvangstbewijs arbeidsreglement arbeiders en bedienden
- Loonbrieven 13 tot 30.06.2022 en 1 tot 31.07.2022
- Attest van inburgering dd.03.07.2020
- Huurovereenkomst dd. 23.07.2020 en registratiebewijs
- Attest gezinssamenstelling dd. 02.11.2022
- Loonbrieven
 - o 01 tot 31.08.2022
 - o 01 tot 04.09.2022
 - o 05 tot 30.09.2022
- Bijvoegsel bij arbeidsovereenkomst: wijziging vanaf 05.09.2022 van 20u/week naar 26u/week dd.01.09.2022
- Akte van geboorte van haar zoon A. (...)
- Identiteitskaart van de heer S. A. A. (...)
- Identiteitskaart van de heer B. A. A. (...)
- Het arrest van het Hof van Beroep

Met al deze stukken houdt verwerende partij geen rekening, de bestreden beslissing houdt geen rekening met de financiële stukken, integratiestukken die verzoekster voorlegt, ook niet met de stukken die ze neerlegt om aan te tonen dat ze voldoende familiebanden heeft in België.

De bestreden beslissing is veeleer een opsomming van de argumenten van de raadsman van verzoekster, opsomming van de stukken en bespreking van het arrest van het Hof van Beroep en de procedure echtscheiding en maatregelen dan een beoordeling van de voorgelegde stukken. Zo wordt in de bestreden beslissing het arrest van het Hof van Beroep geciteerd. Toch wordt er geen rekening gehouden met de opgelegde omgangsregeling en wordt het verblijfsrecht ingetrokken. Verzoekster wijst tevens op een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep dat reeds tussenkwam inzake zijn maatregelen tav het kind.

De bestreden beslissing is tegenstrijdig daar het zelf aangeeft dat verzoekster een gezinsleven vormt met haar zoon om dan te oordelen dat ze ook vanuit Marokko contact kan hebben met haar zoon via moderne communicatie middelen. Voorts stelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen bevel om grondgebied te verlaten heeft en dus niet terug hoeft te keren om dan te oordelen dat ze vanuit Marokko contact kan behouden met haar zoon.

De bestreden beslissing bespreekt de procedure maatregelen voor het kind en citeert het arrest van het hof van Beroep om dan te stellen dat verzoekster geen doorslaggevende informatie heeft gegeven waaruit zou

blijken dat de aard en de hechtheid van de gezinsband met het kind in die mate is dat ze ermee rekening moeten houden. Dit is absurd en tegenstrijdig.

De bestreden beslissing citeert het arrest van het Hof van Beroep en beweert vervolgens dat er geen overtuigende elementen zijn aangevoerd die aangeven dat het kind zich in een dusdanig kwetsbare situatie zou bevinden waarbij de aanwezigheid van beide ouders van essentieel belang zou zijn. Dit is uiterst tegenstrijdig, aangezien het citaat aantoont dat verzoekster een omgangsregeling is opgelegd door het Hof van Beroep waaraan ze zich moet houden. Met andere woorden, het Hof bepaalt dat ze in België moet zijn om haar zoon elke vrijdag van school op te halen en het kind tijdens schoolvakanties bij zich te hebben. Dit is van essentieel belang voor zowel het kind als verzoekster zelf, want als ze naar Marokko terugkeert, kan ze de verblijfsregeling niet naleven, kan de vader van het kind een klacht indienen omdat mevrouw het kind niet komt ophalen, en verliest ze haar omgangsrecht en zelfs ouderlijk gezag. Bovendien is het kind op zeer jonge leeftijd, namelijk drie jaar, en als het zijn moeder enkele maanden of een jaar niet ziet, kan het vervreemden en haar na verloop van tijd niet meer herkennen. Na een jaar kan verzoekster dan geen omgangsrecht meer krijgen, omdat het kind haar niet meer kent. Dit is dus weldegelijk een elementair belang voor zowel het kind als de moeder.

De bestreden beslissing stelt dat recht op onderwijs geen absoluut recht is, dit is in strijd met de rest van de beslissing, impliceert dit dat A. (...) zijn verblijfsrecht zal verliezen?? Voor verzoekster is onduidelijk waarom de bestreden beslissing dit stelt???

Bovendien geeft de betwiste beslissing de feiten onjuist weer. Het lijkt alsof de beslissing de standpunten van de referentiepersoon overneemt, terwijl bekend is dat de partijen betrokken zijn bij een vechtscheiding en dat de referentiepersoon natuurlijk de feiten naar zijn eigen voordeel verwoordt. Van een redelijke en zorgvuldige overheid mag verwacht worden om in alle redelijkheid beslissing te nemen.

In zijn totaliteit is de aangevochten beslissing tegenstrijdig en ontbreekt het aan een afdoende motivatie.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de verwerende partij over meer dan voldoende stavingsstukken en dus over meer dan voldoende informatie beschikte om het verblijfsrecht van de verzoekster op een redelijke wijze te onderzoeken en redelijk te motiveren. De motivering van de bestreden beslissing is allesbehalve afdoende.

Met deze voorgelegde bewijsstukken en aangehaalde argumenten wordt geen rekening gehouden. Er is dan ook niet alleen sprake van een schending van artikel 11, §2 VW maar ook schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening werd gehouden met (1) de aard en de hechtheid van de gezinsband, (2) de duur van het verblijf in het Rijk, en (3) het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

In casu is deze motivering niet afdoende daar er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en daar de beslissing gebaseerd is op verkeerde feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de individuele situatie van verzoeker niet werd onderzocht. Bijgevolg werd dan ook de zorgvuldigheidsplicht niet in acht genomen.

De beslissing schendt dan ook zowel formele als materiele motiveringsplicht. Ook is het evenredigheidsbeginsel niet geëerbiedigd. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

16.- Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat elk overheidsgedrag en -optreden dient getoetst te worden aan het criterium van een normaal en voorzichtig handelende overheid. Bij de beoordeling van het (on)zorgvuldige overheidsgedrag dient ten volle rekening gehouden te worden met de feitelijke omstandigheden waarin de overheid zich, op dat ogenblik, bevindt, daarin begrepen de eventuele beoordelings- en/of beleidsvrijheid die door de wetgever aan de administratieve overheid is gelaten. (K. LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" IN I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, (101) 106.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dan ook dat het bevoegde bestuursorgaan bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek én met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Om aan de op hem rustende (formele) motiveringsplicht te voldoen, moet het bevoegde bestuursorgaan duidelijke

motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Dit beginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Derhalve houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus mag de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP 1970, 382.)

In casu is het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden daar de beslissing geen rekening houdt met alle essentiële elementen van de zaak. De bestreden beslissing schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en toont de nalatigheid aan de zijde van DVZ.

DVZ is één instelling is en bevoegd is om zowel aanvragen voor gezinshereniging als die van 9bis te beoordelen. Een zorgvuldige overheid zou het verblijfsrecht niet intrekken voordat er een beslissing is genomen over de aanvraag 9bis, om te voorkomen dat de moeder gescheiden wordt van haar minderjarig kind of om te voorkomen dat ze in illegaliteit moet overleven. De aanvraag 9bis is ingediend op 19 september 2023, en de wachttijden voor de behandeling van 9bis-aanvragen zijn zeer lang, soms wel 2 jaar. De bestreden beslissing stelt dus dat verzoekster niet verplicht is om terug te keren naar Marokko en dus gedurende 2 jaar in illegaliteit moet verblijven. Dat getuigt van een onzorgvuldig en nalatig bestuur.

De onzorgvuldigheid blijkt ook uit het feit dat de bestreden beslissing zelf een opsomming geeft van de overgemaakte stukken en zelfs het arrest van het Hof van Beroep citeert, maar in plaats van het dossier te beoordelen en een redelijke beslissing te nemen, bespreekt ze de situaties alsof DVZ de tegenpartij is in de procedure echtscheiding en maatregelen, en legt het arrest en de opgelegde maatregelen naast zich neer om te stellen dat verzoekster niet verplicht is om het kind mee te nemen naar Marokko, dat het recht op onderwijs niet absoluut is, en dat partijen kunnen overeenkomen dat het kind met de moeder naar Marokko gaat. De bestreden beslissing is in het geheel zeer tegenstrijdig, onzorgvuldig en eerder De bestreden beslissing is veeleer een opsomming van de argumenten van de raadsman van verzoekster, opsomming van de stukken en bespreking van het arrest van het Hof van Beroep en d procedure echtscheiding dan een zorgvuldige en redelijke beoordeling van de voorgelegde stukken!!!

De bestreden beslissing stelt dat Kind op geen enkele manier verplicht is om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen terwijl ze verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep waaruit blijkt dat de vader eigenlijk niet wil dat de moeder omgangsrecht heeft, daar de vader heeft gevraagd om een reisverbod op te leggen. Deze bewoording van de beslissing laat de nalatigheid en de onzorgvuldigheid van de verwerende partij zien. Er waren genoeg stukken voorhanden, ze verwijzen zelf naar de inhoud van die stukken (arrest) om te kunnen weten dat de vader een reisverbod heeft aangevraagd. Een zorgvuldige overheid had anders geoordeeld.

De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Derde onderdeel

17.- Voorts schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

In het kader van de intrekking van het verblijf heeft verwerende partij geenszins de waarde gehecht aan de bescherming van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De begrippen gezinsleven en privéleven worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Het zijn autonome begrippen, en dienen onafhankelijk van het nationaal recht geïnterpreteerd te worden. Bij gevolg is de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Deze verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties. Ze zijn dus niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83). Ook diverse arresten van EHRM bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden.

Voorts moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de fair balance-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016). Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker.

Bij het beoordelen van artikel 8 EVRM moet dus een evenredigheidsafweging gebeuren.

Uw Raad oordeelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM. Als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Ook is Uw Raad van mening dat bij het uitvoeren van de belangenafweging onder artikel 8 EVRM een belangrijk gewicht moet toegekend worden aan het hoger belang van het kind. De bevoegde overheden moeten de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- of verwijderingsmaatregel ten aanzien van een ouder beoordelen om daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die erdoor rechtstreeks worden getroffen. (RvV, 7 december 2021, nr. 265.069)

18.- In casu was de dienst vreemdelingenzaken er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoeker toe te laten zijn privé- en familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied te handhaven en ontwikkelen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoekers individuele situatie.

Er kan conform art. 8 EVRM onmogelijk van haar verwacht worden dat zij haar zoon in België achterlaat of dat zij haar zoon meeneemt naar het land van herkomst (omdat ze een verbod heeft opgelegd gekregen). Uit

de in het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel aangehaalde elementen en feitelikheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar gezin.

Uit het administratief dossier blijkt kort samengevat immers het volgende:

- Dat verzoekster samen met haar zoon een gezinscel vormt en dat zij steeds samen hebben geleefd.
- Dat het kind in België is geboren en verblijfsrecht heeft
- Dat verzoekster verbod heeft om samen met haar kind naar buitenland te gaan
- Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin
- Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit het centrum van sociale, familiale en economische belangen van verzoekster zich in België bevinden.
- Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om 1) samen met haar kind terug te keren naar haar land van herkomst; 2) haar kind achter te laten en zelf alleen terug te keren naar Marokko; 3) in België in illegaliteit voort te leven.

De bestreden beslissing citeert het arrest van het Hof van Beroep dd. 23.08.2023. Het arrest stelt dat er:

(...)

De bestreden beslissing citeert zelf dat:

- Een gezamenlijk ouderlijk gezag is;
- Hof legt op verzoekster het verbod om samen met A. (...) naar buitenland te gaan, omdat het Hof dat niet in het belang van A. (...) acht;
- Hof legt een verblijfsregeling op: verzoekster is verplicht om A. (...) elke vrijdag op te halen aan school en dat A. (...) bij haar blijft tot zondagavond. Dat indien de vrijdag of maandag voorafgaan of volgend aan/op het weekend een vrijaf dag is, wordt het weekendverblijf bij verzoekster verlengd;
- Het Hof legt ook op dat verzoekster gedurende volledige kerst- en krokusvakantie, gedurende eerste week van de kerst-paasvakantie en gedurende drie weken zowel in de maand juli als in de maand augustus A. (...) bij zich moet hebben

Bijgevolg erkent de bestreden beslissing dat er een uitspraak is van het Hof van Beroep waarin wordt gesteld dat er een kans bestaat dat verzoekster terug naar Marokko zou moeten gaan omdat ze haar verblijfsrecht kan verliezen. Om deze reden legt het Hof een verbod op aan verzoekster om A. (...) mee te nemen naar buitenland. Daarnaast legt het Hof een verblijfsregeling op waaraan verzoekster zich verplicht moet houden. Indien verzoekster zich niet aan de opgelegde verblijfsregeling houdt, kan zij worden gesanctioneerd.

Het is frappant en manifest verkeerd dat bestreden beslissing stelt:

- Kind is op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen terwijl het arrest een omgangsregeling oplegt aan verzoekster
- Gezien de leeftijd van het kind achten wij het niet onmogelijk dat de modern communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om contact te onderhouden terwijl arrest omgangsregeling oplegt aan verzoekster
- Dat verzoekster geen doorslaggevende informatie heeft gegeven waaruit zou blijken dat de aard en de hechtheid van de gezinsband met het kind in die mate is dat ze ermee rekening moeten houden. Dit is absurd en tegenstrijdig terwijl ze zelf het arrest citeren
- Geen overtuigende elementen naar voor gebracht werden die getuigen dat het kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van beide ouders van elementaire belang zou zijn terwijl het Hof omgangsregeling oplegt aan verzoekster
- Dat recht op onderwijs geen absoluut recht is: terwijl het Hof oplegt aan welke school het kind ingeschreven moet worden en waarom!

DVZ gaat in tegen de door het Hof van Beroep opgelegde regeling. Als administratieve overheid kan de Dienst Vreemdelingenzaken het gezag van gewijsde van de gerechtelijke beslissingen niet naast zich neerleggen en in strijd daarmee anders oordelen.

Het is voor verzoekende partij onduidelijk hoe verwerende partij kan verwijzen naar het arrest van het hof van Beroep en tegelijkertijd menen dat ze niet over bewijsstukken beschikten om de hechtheid van de gezinsband na te gaan. Uit het arrest blijkt ondubbelzinnig dat verzoekster ouderlijk gezag uitoefent over haar zoon, dat ze een verblijfsregeling heeft en dat ze haar zoon niet mee mag nemen naar Marokko. Uit dit alles

blijkt dat verzoekster een gezinsleven/band heeft met haar zoon, er is dan ook een effectief beleefd gezinsleven met A. (...).

Met andere woorden, het Hof bepaalt dat 1) het in het belang van het kind is dat verzoekster niet terug mag keren met hem naar Marokko, 2) ze in België moet zijn om haar zoon elke vrijdag van school op te halen en het kind tijdens schoolvakanties bij zich te hebben. Als ze naar Marokko terugkeert, kan ze de verblijfsregeling niet naleven, kan de vader van het kind een klacht indienen omdat mevrouw het kind niet komt ophalen, en verliest ze haar omgangsrecht en zelfs ouderlijk gezag. Bovendien is het kind op zeer jonge leeftijd, namelijk drie jaar, en als het zijn moeder enkele maanden of een jaar niet ziet, kan het vervreemden en haar na verloop van tijd niet meer herkennen. Na een jaar kan verzoekster dan geen omgangsrecht meer krijgen, omdat het kind haar niet meer kent.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM door te stellen dat: "Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiale banden in België van betrokkene niet van dien aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou staan."

Verzoekster heeft een minderjarig kind in België die zij niet mee kan nemen naar Marokko.

Tevens stelt de bestreden beslissing dat in casu "er niets voorligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake is van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met betrokkene." Het is voor verzoekende partij niet duidelijk hoe verwerende partij kan het arrest van het Hof van Beroep volledig citeren en tegelijkertijd menen dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat met verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster een minderjarig kind heeft, minderjarige kinderen zijn afhankelijk van hun ouders. Het kind heeft altijd met de moeder gewoond, de moeder was altijd de primaire zorgpersoon. Bovendien is het kind drie en heeft besef dat verzoekster zijn moeder is. Bij langdurige breuk in contactmomenten mist het kind zijn moeder.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat gelet op de leeftijd van het kind acht de dienstvreemdelingen zaken het niet onmogelijk dat moderne communicatiemiddelen zouden worden gebruikt.

Dienstvreemdelingenzaken gaat er voorbij dat het in casu om een drie jarig kind gaat. In arrest nr. 261.780 van 7 oktober 2021 heeft Uw Raad gesteld dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen is onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden.

Verwerende partij kan dus niet rechtsgeldig stellen een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoekster geen inmenging is in het gezinsleven omdat de ouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen contact zou kunnen onderhouden met zijn minderjarige kinderen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing verzoekster ertoe dwingt om het Belgisch grondgebied te verlaten. Bijgevolg zorgt de bestreden beslissing voor een ernstig verstoring van de banden met haar zoon, A. (...). Dat zal ook negatieve effect hebben het welzijn van A. (...) en brengt het in gevaar.

Niet alleen heeft A. (...) nood aan de fysieke aanwezigheid, steun en zorg van zijn moeder, maar bovendien is het allesbehalve vanzelfsprekend om te stellen dat verzoekster terug kan gaan naar Marokko, daar verzoekster een verbod heeft om A. (...) mee te nemen.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster ook andere familiebanden heeft in België. Zo heeft ze dat ook uitdrukkelijk meegedeeld aan de DVZ en de bestreden beslissing verwijst naar de voorgelegde stukken die dit aantonen.

Zo heeft verzoekster zes maanden bij haar tante (A. E. (...)) en haar oom (L. L. (...)) ingewoond te M. (...). Haar oom heeft intussen de Belgische nationaliteit en heeft drie kinderen (neven en nichten van verzoekster). Het gegeven dat zij gedurende zes maanden hebben samengewoond, toont aan dat zij zéér nauwe banden hebben.

Daarnaast heeft verzoekster nog andere familieleden die in België wonen, meer bepaald haar twee nonkels: de heer S. A. A. (...) en de heer B. A. A. (...). Beiden hebben eveneens de Belgische nationaliteit. Met al haar familieleden heeft cliënte een nauwe band en zij wordt door hen steeds ge-ondersteund.

Er is aldus een beschermen waardig gezinsleven voorhanden, de bestreden beslissing heeft daar geen rekening mee gehouden.

Dat verwerende partij nog steeds tot redelijkheid en proportionaliteit gehouden is.

Dat verweerder de gezinssituatie verkeerd heeft ingeschat en een minstens disproportionele beslissing heeft genomen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Vierde onderdeel

19.- Bij een intrekkingbeslissing wordt van de overheid verwacht dat hij een beslissing neemt binnen een redelijke termijn.

Dit vormt een subjectief recht van de betrokken personen en maakt een algemeen rechtsbeginsel uit.

In casu schendt de beslissing de redelijke termijn daar het meer dan een jaar op zich heeft laten wachten. Hoorrecht dateert van 19.10.2022. Daarop heeft verzoekster tijdig gereageerd en heeft de nodige stukken tijdig ingediend.

De bestreden beslissing is genomen op 9.11.2023.

In deze zaak duurde het nemen van de bestreden beslissing onredelijk lang.

20.- Inzake stelt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Eigen nadruk):

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest M.M. van 22 november 2012 verwezen naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie om de draagwijdte van het hoorrecht te bepalen, dat als algemeen Uniebeginsel van toepassing is op interacties tussen de nationale administraties en bestuursorganen.

Bovendien oordeelde het Brusselse Hof van Beroep reeds per arrest van 16 juni 2014 dat de verplichting van de Dienstvreemdelingenzaken om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn een algemeen rechtsbeginsel is, terwijl het een schending van de redelijke termijn is indien de DVZ na een jaar nog steeds niet heeft geoordeeld omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Zulks is naar analogie volkomen te transponeren naar onderhavig dossier, waarbij het kennelijk onredelijk is zeer lang te wachten in een helder en duidelijk dossier.

Van een zorgvuldig bestuur mag verwacht worden dat zij minstens verklaart waarom verzoekster bijna tien maanden moest wachten op de bestreden beslissing.

Uit voorgaande moet dan ook geconcludeerd worden dat het lange verloop niet is ingegeven door de complexiteit van het dossier, maar louter door langdurig stilzitten van dvz.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vijfde onderdeel

21.- Bestreden beslissing schendt het hoger belang van het kind, daarmee gepaard gaand artikelen 3, 6 en 9 Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het EU Handvest, Artikel 2, lid 1, van die richtlijn 2008/115, artikel 22bis Grondwet

Bij beslissingen om het verblijfsrecht te beëindigen dient de overheid rekening te houden met de belangen van het kind. De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase. Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Het spreekt voor zich dat verzoekster onmogelijk haar kind van amper 2,5 jaar kan achterlaten in België. Het wegtrekken van verzoekster zou té zware en zelf onoverkomelijke impact hebben op het leven van haar zoon. Het achterlaten van A. (...) zou allesbehalve in het belang van haar zoon zijn, gelet op de leeftijd alsook de hechting van A. (...) aan verzoekster.

22.- Zo worden de rechten van het kind ook gewaarborgd door artikel 3 IVK en artikel 24 van het EU Handvest.

Artikel 3 IVRK bepaalt:

«Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. »

Aldus moet het belang van het kind de eerste overweging zijn bij alle handelingen betreffende kinderen. Volgens het VN Kinderrechten comité houdt dit in:

- Een materieel recht voor het kind, namelijk om zijn belangen in overweging te nemen;
- Een interpretatief rechtsbeginsel en een procedure regel. Dit betekent dat het beginsel van het belang van het kind als een onderzoek plicht dient opgevat te worden. (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14)

Dit beginsel omvat twee aspecten, namelijk (1) het behouden van eenheid van het gezin, en (2) het welzijn van het kind.

Overeenkomstig artikel 9 IVRK zijn de Staten verplicht te waarborgen dat kinderen niet tegen hun wil van hun ouders worde gescheiden. Kinderen en ouders mogen niet van elkaar worden gescheiden, tenzij een scheiding in het belang is van het kind en volgens de vastgestelde procedures gebeurt.

Op grond van artikel 374 BW hebben ouders het recht om op geregelde tijdstippen contact met hun kind te onderhouden.

23.- Artikel 24 van het EU Handvest stelt:

“Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Aldus heeft elk kind het recht op persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders.

De overwegingen 22 en 24 van richtlijn 2008/115 dat:

“(22) Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden [,

ondertekend te Rome op 4 november 1950,] dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.

....

(24) In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het [Handvest] worden erkend."

Artikel 2, lid 1, van die richtlijn stelt dat de richtlijn van toepassing is op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Inzake stelt artikel 5 van die richtlijn als volgt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten [terdege] rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

De Terugkeerrichtlijn legt de verplichting op rekening te houden met het familie- en gezinsleven bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit. Uit deze richtlijn volgt ook de verplichting om rekening te houden met het belang van het kind, ook al is het betrokken besluit niet tegen dat kind gericht. De bestreden beslissing is zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, maar stelt wel dat verzoekster terug moet keren naar Marokko en niet verplicht is om haar kind mee te nemen. Bijgevolg is artikel 5 van toepassing.

Zo oordeelde het Hof van Justitie in haar arrest van 11 maart 2021 dat lidstaten rekening moeten houden met het belang van het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, zelfs indien is dit besluit niet gericht tegen de minderjarige zelf, maar tegen de vader van deze minderjarige. (HvJ, 11 maart 2021, nr. C-112/20).

24.- Ook de Belgische Grondwet waarborgt het belang van het kind bij het nemen van de beslissingen die het kind aangaan. Zo stelt artikel 22bis Grondwet het volgende:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind. "

Het kind is geboren en getogen in België en heeft verblijfsrecht van België. Dit artikel is dan ook van toepassing.

Voorts stelt artikel 74/13 Vreemdelingenwet het volgende (eigen nadruk):

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing is zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, maar stelt wel dat verzoekster terug moet keren naar Marokko en niet verplicht is om haar kind mee te nemen, en stelt dat de contacten met het kind kunnen verlopen via moderne communicatiemiddelen.

Inzake stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds dat:

"Dans les affaires touchant la via familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (IgnaccoloZenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)."

Vrije vertaling:

"in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding tot zijn ouder"

De zoon is maar drie jaar oud, het verbreken van de omgangsregeling kan onomkeerbare gevolgen hebben voor de relatie tussen hem en verzoekster.

In datzelfde arrest stelt RvV ook als volgt:

"Wat betreft de belangenafweging die door de gemachtigde in de bestreden beslissing werd gedaan, kan de Raad om de supra aangehaalde redenen prima facie niet volgen dat de gemachtigde op gedegen wijze rekening heeft gehouden met de in België verblijvende minderjarige kinderen en daarbij voldoende belang heeft gehecht aan hun hoger belang, hetgeen een belangrijk aspect is dat binnen het kader van artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Verweerder heeft een punt dat ook de laatste aanvraag op grond van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 4 mei 2021. Deze beslissing heeft verzoeker wel aangevochten, doch er blijkt uit het arrest nr. 260 664 van 14 september 2021 dat het beroep werd verworpen om de enkele reden dat verzoeker noch is verschenen, noch werd vertegenwoordigd ter zitting. Waar verweerder stelt dat uit niets blijkt dat de kinderen eventueel samen met hun moeder verzoeker niet zouden kunnen vergezellen of opzoeken in Armenië voor de duur van de tijdelijke verwijdering, moet opnieuw aangestipt worden dat gezien het opgelegde inreisverbod dat tijdelijk karakter een lange periode betreft ondanks de mogelijkheid die de gemachtigde in de beslissing aanhaalt om een verzoek tot opschorting of opheffing in te dienen van het inreisverbod, na twee derde van de duur ervan. Verder is het betoog van verweerder veeleer tegenstrijdig door enerzijds te stellen dat de kinderen hun vader kunnen vergezellen gedurende de "tijdelijke" verwijdering en anderzijds erop te wijzen dat de beslissing hen niet verplicht in Armenië school te lopen. Verweerder heeft een punt dat de beslissing de kinderen stricto sensu niet verplicht naar Armenië te gaan, maar indien de kinderen hun gezinsleven met hun vader zouden willen verder zetten op een effectieve wijze, zou dit prima facie wel inhouden dat zij zouden moeten school lopen in Armenië.

Verder kan verweerder wel gevolgd worden dat verzoeker mede zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt en er dan ook zelf de gevolgen voor moet dragen, echter hiermee houdt verweerder geen rekening met het hoger belang van de kinderen die zelf daarin geen verantwoordelijkheid dragen.

Anders dan verweerder aanvoert, kan de Raad - gezien prima facie wel moet worden aangenomen dat verzoeker affectieve en financiële banden met zijn kinderen heeft onderhouden, ondanks het niet samenwonen met zijn kinderen- , niet volgen dat in casu de gebeurlijke impact van de bestreden beslissing op het aangevoerde gezinsleven hoe dan ook beperkt moet worden geacht." (RvV, nr. 285 609 van 1 maart 2023)

25.- Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds bevestigd dat het hoger belang van het kind steeds beschouwd moet worden als de primaire overweging bij het beëindigen van het verblijfsrecht van de ouder. (RvV, 7 december 2021)

De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten, maar trekt het verblijfsrecht van verzoekster in wetende dat verzoekster een driejarig kind heeft die geboren en getogen is in België en verblijfsrecht heeft, wetende dat verzoekster altijd al de zorgpersoon van het kind is geweest. Het kind is hier ingeschreven op school en is sinds september 2023 schoolgaand. De vader van het kind heeft een reisverbod aangevraagd en gekregen van de familierechter omdat hij wist dat het verblijfsrecht van verzoekster zou verstrijken. Bijgevolg kan verzoekster het kind niet meenemen naar het buitenland. De bestreden beslissing betwist dat verzoekster een hechte gezinsband heeft met het kind, terwijl de bestreden beslissing zelf herhaalt dat verzoekster altijd al de primaire zorgpersoon is geweest van het kind en het kind altijd bij zich heeft gehad.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het belang van het kind en stelt:

- Kind is op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen terwijl het arrest een omgangsregeling oplegt aan verzoekster*
- Gezien de leeftijd van het kind achten wij het niet onmogelijk dat de modern communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om contact te onderhouden terwijl arrest omgangsregeling oplegt aan verzoekster*
- Dat verzoekster geen doorslaggevende informatie heeft gegeven waaruit zou blijken dat de aard en de hechtheid van de gezinsband met het kind in die mate is dat ze ermee rekening moeten houden. Dit is absurd en tegenstrijdig terwijl ze zelf het arrest citeren*
- Geen overtuigende elementen naar voor gebracht werden die getuigen dat het kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van beide ouders van elementaire belang zou zijn terwijl het Hof omgangsregeling oplegt aan verzoekster*

- *Dat recht op onderwijs geen absoluut recht is: terwijl het Hof oplegt aan welke school het kind ingeschreven moet worden en waarom!*

Zelfs als de betwiste beslissing niet tegenstrijdig zou zijn, plaatst deze verzoekster en het kind in een lastige positie. Het kind moet óf naar Marokko gaan om zijn gezinsleven met zijn moeder voort te zetten, maar er is een reisverbod, óf verzoekster moet in de illegaliteit overleven om haar gezinsleven met haar zoon voort te zetten. In de illegaliteit kan ze niet werken en kan ze haar zoon niet onderhouden, vooral nu uit het arrest duidelijk blijkt dat ze geen alimentatie van de vader van het kind kan krijgen. Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met het belang van het kind.

De bestreden beslissing is in strijd met het hoger belang van het kind en met de hierboven vermelde artikelen.

De schending van de aangehaalde wetsbepalingen, de motiveringsplicht en beginselen van behoorlijk bestuur staan vast."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"2.1. Betreffende het enig middel

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de artikelen 11, §2 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- *artikel 8 EVRM;*
- *het zorgvuldigheidbeginsel;*
- *het redelijkheidsbeginsel;*
- *de redelijke termijn;*
- *het hoger belang van het kind;*
- *de artikelen 3, 6 en 9 IVRK;*
- *artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*
- *artikel 2, eerste lid van de Richtlijn 2008/115;*
- *artikel 22bis van de Grondwet.*

In een eerste onderdeel van het enig middel acht de verzoekende partij artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet geschonden daar zij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband en met de duur van het verblijf, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stipuleert:
"(...)"

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na een zeer grondig en uitgebreid onderzoek, op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom het verblijf van verzoekende partij kan worden beëindigd. Uit de objectieve elementen van het administratief dossier én uit de motieven van de bestreden beslissing, kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekende partij een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de referentiepersoon onderhoudt. Dit wordt overigens ook niet ontkend door de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde terecht als volgt:

"de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 01.09.2010 met de heer A. C. (...), RR.xxx. Samen kregen ze 1 kind A. A. (...) (RR xxx). Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11 op 19.08.2019, dit in functie van haar echtgenoot, de heer A. C. (...) (hierna de referentiepersoon). Betrokkene werd op 30.09.2019 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 16.09.2020. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot en met 16.09.2022.

Op 12.08.2022 ontvangt onze dienst de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart van betrokkene. In deze mail geeft de gemeente aan dat betrokkene en referentiepersoon niet meer samenwonen. Volgens de gegevens van het rijksregister was er geen samenwoning meer tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 26.04.2022. Meer zelfs, in het Rijksregister staat dat op 05.09.2023 betrokkene en referentiepersoon

uit het echt zijn gescheiden (Uitspraak door Rechtbank van Eerste Aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk op 30.06.2023, overgeschreven op 05.10.2023).

Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 26.04.2022 en tot op heden op een ander adres verblijft volgens het rijksregister én dus betrokkene niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.”

Het betoog van verzoekende partij komt er op neer dat zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met het gegeven dat zij samen met de referentiepersoon een minderjarig kind heeft.

In eerste instantie stelt verzoekster dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld dat zij uit het niets de echtelijke woning heeft verlaten, terwijl zijzelf verklaart dat zij door haar ex-echtgenoot uit het niets aan de deur zou zijn gezet.

Verweerder laat gelden dat verzoekster in ieder geval niet ontkent dat zij vanaf 26.04.2022 niet meer samenwoont met de referentiepersoon. Het gegeven dat op het moment van het toekennen van het visum D werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet meer het geval was.

De bewering als dat enkel rekening wordt gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon kan dan ook niet worden aangenomen.

Zie ter zake:

“ Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwoning meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.”

(R.v.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

Bovendien is het zo dat het door verzoekster voorgelegde stuk geenszins aantoont dat zij door haar ex-echtgenoot op straat zou zijn gezet. Het document vermeldt louter dat verzoekster een melding heeft gedaan op 19.04.2022. Daarbij wordt echter geenszins vermeld dat de feiten ook aangetoond zouden zijn.

Vooreerst laat verweerder gelden dat uit de inhoud van het betoog uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij voornamelijk herhaalt wat zij in haar communicatie aan verweerder heeft aangehaald en waarop uitvoerig wordt ingegaan in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij lijkt aldus in grote mate een feitelijke herbeoordeling te vragen, dewelke Uw Raad niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Vervolgens geeft verzoekster aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden zijn met de hechtheid van de gezinsband met haar zoon en het gegeven dat zij haar sociaal en familiaal leven in België heeft opgebouwd.

Artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In de bestreden beslissing argumenteert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diligent als volgt:

“Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kan onze dienst zich enkel baseren op de gegevens in het administratief dossier en het Rijksregister. Betrokkene heeft, ondanks gestipuleerd in onze instructies dd. 17.10.2022, hieromtrent geen bijkomende stukken voorgelegd. Het feit dat betrokkene haar tante E. A. (...) en haar oom L. L. (...) hier gevestigd zijn met een geldig verblijfskaart en dus legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Onze dienst stelt vast dat betrokkene ongeveer een half jaartje heeft ingewoond bij haar tante en haar oom. Echter kunnen wij deze periode van samenwonen niet aanvaarden als bewijsstuk om haar nog verder te machtigen tot verblijf. Die samenwoning is ook achterhaald aangezien ze er niet meer mee samen woont. Er werden tevens ook geen concrete stukken meer overgemaakt die de mogelijke band kunnen staven. Onze dienst beweert dus niet dat er absoluut geen banden kunnen zijn met haar oom en tante, alsook de andere twee nonkels: de heer S. A. A. (...) en de heer B. A. A. (...). Het is voor onze dienst echter ook onduidelijk wat de mogelijke band met haar twee nonkels inhoudt aangezien er ook geen concrete bewijsstukken zijn ingediend die de nauwe band van betrokkene en haar twee nonkels zouden aantonen. Bijgevolg acht onze dienst het geen buitensporige maatregel om betrokkene aan te manen om zich tijdelijk naar het buitenland te verplaatsen om van daaruit een aanvraag in te dienen. Betrokkene woont momenteel volgens het Rijkregister alleen op haar huidige adres. Van andere gezinsleden – naast de personen die hierboven werden besproken – lijkt hier geen sprake te zijn. Indien wel, dan had zij dit moeten aantonen. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan.”

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd bijgevolg voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing –op basis van de eigen verklaringen van de verzoekende partij én alle stukken van het administratief dossier– uitdrukkelijk rekening gehouden met 1) de hechtheid van de gezinsband met de betrokken persoon 2) de duur van zijn verblijf in het Rijk en 3) met zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst.

Gelet op het voorgaande kan eenvoudigweg niet ernstig worden voorgehouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Waar in het inleidend verzoekschrift verwezen wordt naar de stiefkinderen van verzoekster en het gegeven dat zij voor het overlijden van haar echtgenoot daarmee een gezinscel vormde, veronderstelt verweerder dat het over een verschrijving dan wel een materiële vergissing gaat.

In een tweede onderdeel van het enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, omdat zij meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt over de relatie met haar minderjarig kind.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijfsrecht werd ingetrokken en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- *verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster herhaalt dat er onvoldoende gemotiveerd zou zijn betreffende de hechtheid van de gezinsband met haar zoon en het gegeven dat zij haar sociaal en familiaal leven in België heeft opgebouwd.

Verweerder herhaalt dat in de bestreden beslissing conform artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt werd gemotiveerd:

“Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kan onze dienst zich enkel baseren op de gegevens in het administratief dossier en het Rijksregister. Betrokkene heeft, ondanks gestipuleerd in onze instructies dd. 17.10.2022, hieromtrent geen bijkomende stukken voorgelegd. Het feit dat betrokkene haar tante E. A. (...) en haar oom L. L. (...) hier gevestigd zijn met een geldig verblijfskaart en dus legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Onze dienst stelt vast dat betrokkene ongeveer een half jaartje heeft ingewoond bij haar tante en haar oom. Echter kunnen wij deze periode van samenwonen niet aanvaarden als bewijsstuk om haar nog verder te machtigen tot verblijf. Die samenwoning is ook achterhaald aangezien ze er niet meer mee samen woont. Er werden tevens ook geen concrete stukken meer overgemaakt die de mogelijke band kunnen staven. Onze dienst beweert dus niet dat er absoluut geen banden kunnen zijn met haar oom en tante, alsook de andere twee nonkels: de heer S. A. A. (...) en de heer B. A. A. (...). Het is voor onze dienst echter ook onduidelijk wat de mogelijke band met haar twee nonkels inhoudt aangezien er ook geen concrete bewijsstukken zijn ingediend die de nauwe band van betrokkene en haar twee nonkels zouden aantonen. Bijgevolg acht onze dienst het geen buitensporige maatregel om betrokkene aan te manen om zich tijdelijk naar het buitenland te verplaatsen om van daaruit een aanvraag in te dienen. Betrokkene woont momenteel volgens het Rijkregister alleen op haar huidige adres. Van andere gezinsleden – naast de personen die hierboven werden besproken – lijkt hier geen sprake

te zijn. Indien wel, dan had zij dit moeten aantonen. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan.

(...)

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd, ondanks duidelijk gestipuleerd in onze instructie dd. 19.10.2022. Gezien de duur van verblijf in België minder dan 5 jaar is, is het niet aannemelijk dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen."

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd bijgevolg voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing -op basis van de eigen verklaringen van de verzoekende partij én alle stukken van het administratief dossier- uitdrukkelijk rekening gehouden met 1) de hechtheid van de gezinsband met de betrokken persoon 2) de duur van zijn verblijf in het Rijk en 3) met zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoekster verwijst louter opnieuw naar de door haar voorgelegde stukken, doch gaat eraan voorbij dat al deze stukken besproken worden in de uitgebreide motivering, die werd opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met de opgelegde omgangsregeling, laat verweerder gelden dat hieromtrent in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"Het arrest 23.08.2023 herbekijkt, evalueert en hervormd het vonnis dd. 05.04.2023 die handelt in het belang van het kind naar aanleiding van het hoger beroep van betrokkene en het incidenteel beroep van de referentiepersoon. Er wordt uiteindelijk beslist dat beide partijen gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun zoon A. (...) °2020 en de bijhorende goederen. De partijen bereikten onderling geen akkoord over de schoolkeuze. Hierdoor heeft de familierechtbank/het hof de school aangewezen, namelijk de (...) school te (...), alwaar hij school zal lopen vanaf 01.09.2023. De familierechtbank besliste dat een halfwegschool (een school tussen beide woonplaatsen van de ouders) niet in het belang van een kind is. De familierechtbank achtte daarnaast ook de verblijfstoestand van betrokkene veeleer precair: "Verder beschikt zij in D. (...) niet over een netwerk en heeft zij geen enkele binding met D. (...). Gelet op dit alles is de vrees niet onterecht dat zij zou beslissen om met A. (...) naar Marokko te verhuizen, terwijl het hof dit niet in het belang van A. (...) acht."

Daarnaast hervormt de familierechtbank ook de maatregelen omtrent de verblijfsregeling van hun zoon:

"Voormelde beslissing omtrent de schoolkeuze (kleuterschool te (...)), impliceert dat de geldende 9/5-verblijfsregeling niet langer haalbaar is en bovendien niet meer in het belang is van A. (...). In het belang van A. (...) beslist het hof dat, vanaf september 2023, A. (...) hoofdzakelijk bij C. A. (...) zal verblijven, en secundair bij F. E. (...) zal verblijven zoals hierna gespecificeerd. (...) Tijdens het schooljaar: Telkens het eerste, het tweede en het vierde weekend van de maand, van vrijdag na school tot zondag 18u, waarbij:

- F. E. A. (...) op vrijdag ophaalt aan school en C. A. (...) op zondagavond ophaalt bij F. E. (...) (haalprincipe);
- Indien vrijdag of maandag voorafgaand of volgend aan/op het weekend een vrijafdag is, wordt het weekendverblijf bij F. E. (...) verlengd;

Tijdens de vakanties:

- Gedurende de volledige herfst-en krokusvakantie;
- Gedurende de eerste week van de Kerst- en Paasvakantie;
- Gedurende telkens drie weken zowel in de maand juli als in de maand augustus, bij gebrek aan onderling akkoord, telkens van 1 juli tot 21 juli en van 1 augustus tot 21 augustus;"

Echter is het arrest dd. 23.08.2023 nog niet de finale uitspraak betreffende het ouderlijk gezag over hun gezamenlijke zoon A. (...): "Verzoekt de partijen een (synthese)conclusie op te stellen zoals hierna bepaald:

- Zegt dat F. E. (...) een conclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 04.10.2023;
- Zegt dat C. A. (...) een conclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 20.11.2023;
- Zegt dat F. E. (...) een syntheseconclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 08.01.2024;
- Zegt dat C. A. (...) een syntheseconclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 22.02.2024; Stelt de zaak voor verdere behandeling in voortzetting ter terechtzetting van deze kamer van 22.04.2024 om 10.30uur.

(...)

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met betrokkene, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Gezien de leeftijd van het kind achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene

absoluut geen band kan of zou mogen hebben met haar kind. Er wordt ons door betrokkene gewoonweg geen doorslaggevende informatie hieromtrent meegedeeld, waardoor wij concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar zoon niet in die mate haar verder kan machtigen tot verblijf.

Er zijn ook geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat het kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene en/of referentiepersoon ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.

Let wel: kind is echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat het kind zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Betrokkene heeft tevens een lopende verblijfsaanvraag in functie van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Of betrokkene al dan niet terug kan naar zijn land van oorsprong kan zal zijn aanvraag in functie van artikel 9bis moeten uitwijzen. Onze dienst kan over deze verblijfsaanvraag geen uitspraak doen aangezien onze dienst bureau gezinshereniging hiervoor niet het bevoegde bureau is. Dit staat natuurlijk niet in de weg dat haar procedure én dus haar machtiging tot verblijf binnen gezinshereniging beëindigd mag worden.”

Uit het bovenstaande blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de omgangsregeling, doch dat dit geen reden is om het verblijfsrecht van verzoekster niet in te trekken. Daarbij wordt er geheel terecht op gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoekster daarbij opnieuw stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de standpunten van de referentiepersoon lijkt over te nemen, laat verweerder gelden dat hieromtrent in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gesteld dat verzoekster en de referentiepersoon van een aantal elementen een andere versie hebben, doch dat de versie van de referentiepersoon door het Hof van Beroep wordt gevolgd. Omwille daarvan worden deze standpunten gevolgd.

De kritiek van de verzoekende partij is al evenmin ernstig, waar zij aanvoert dat de uitkomst van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had moeten worden afgewacht.

Een dergelijke aanvraag heeft immers geen enkele invloed op de verblijfsstatus van de verzoekende vreemdeling en verhindert bijgevolg niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend of worden uitgevoerd. Er kan bijgevolg niet worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet tot de bestreden beslissing had mogen besluiten, voorafgaand aan het nemen van een beslissing in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij zelfs niet aannemelijk maakt welke nadelige gevolgen zij zou ondervinden, doordat de bestreden beslissing reeds werd genomen alvorens een definitieve beslissing gekend is in de lopende procedures van haar moeder.

In een derde onderdeel van het enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 8 EVRM.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig” (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

En ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Subsidiair laat verweerder gelden dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verweerder laat gelden dat niet wordt ontkend dat verzoekster geen band heeft of zou mogen hebben met haar kind.

Bovendien benadrukt verweerder ten stelligste dat omtrent de band met het kind uitvoerig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, overwegingen die door verzoekster volledig worden genegeerd. Verweerder verwijst dienaangaande naar hetgeen hoger werd uiteengezet.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekster beperkt zich tot blote kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissing doch blijft volkomen in gebreke om concrete hinderpalen aan te duiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een vierde onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn zou zijn genomen.

Verweerder laat in eerste instantie gelden dat er geen termijn is waarbinnen de gemachtigde een beslissing diende te nemen.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing meer dan een jaar op zich heeft laten wachten.

Verweerder laat ter zake gelden dat verzoekster op 12.08.2022 een aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart heeft ingediend. Op dat moment werd door de gemachtigde reeds vastgesteld dat er geen samenwoning meer was met de referentiepersoon sinds 26.04.2022.

Op 19.10.2022 werd een hoorrecht opgemaakt, dat op 26.10.2022 aan verzoekster betekend werd.

Door de advocaat van verzoekster werd aangegeven dat de situatie mogelijks nog zou veranderen, aangezien werd gesteld dat een verzoening nog mogelijk zou zijn.

Om deze reden werd dan ook afgewacht. Vervolgens werd op 25.08.2023 een (negatieve) samenwoningcontrole uitgevoerd.

Dit werd gevolgd door een aantal schrijvens van de advocaat van de verzoekende partij, teneinde de situatie te actualiseren.

Op grond van het bovenstaande blijkt dat de beslissing wel degelijk binnen een redelijke termijn een beslissing heeft genomen.

In een vijfde onderdeel van het enig middel beroept verzoekster zich op een schending van het hoger belang van het kind en in het bijzonder de artikelen 3, 6 en 9 IVRK.

Verzoekster stelt daarbij dat zij onmogelijk een kind van amper 2,5 jaar zou kunnen achterlaten in België.

Verweerder herhaalt in eerste instantie dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Het is dus geenszins zo dat verzoekster haar minderjarig kind moet achterlaten.

Verzoekster beroept zich op de artikelen van het IVRK. De vraag stelt zich welk belang verzoekster heeft bij dit onderdeel van het enig middel, nu de vordering niet namens het kind werd ingesteld (R.v.St. 9 november 1994, nr. 50.131).

Betreffende de vermeende schending van het IVRK, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo worden geïnterpreteerd dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat zelfs indien artikel 3 van het kinderrechtenverdrag toepasbaar zou zijn, deze verdragsbepaling enkel betrekking heeft op de maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. De bestreden beslissingen hebben enkel betrekking op verzoekende partij en betreft dus geen maatregel die specifiek ten aanzien van haar kind wordt genomen.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op art. 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te wordt gesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering m.o.o. precisering of vervollediging noodzakelijk is. deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St. nr 76.554 dd. 21.10.1998, R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001).

Uiterst ondergeschikt laat verweerder m.b.t. bovenvermelde vermeende schendingen van het IVRK gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Zoals reeds vermeld, heeft de verwerping van de aanvraag van verzoekende partij niet tot gevolg dat verzoekende partij van haar kinderen wordt gescheiden. In de bestreden beslissing wordt hoogstens gemotiveerd dat geen hinderpalen worden opgeworpen om het familieleven tijdelijk uit te oefenen in het land van herkomst.

Aangezien niets verzoekende partij belet haar kinderen mee te nemen en aangezien zij ook in gebreke blijft aan te tonen waarom zij haar kind niet zou kunnen meenemen naar haar land van herkomst, is naar het oordeel van de verweerder hoegenaamd niet aangetoond waarom het kind de bescherming en de zorg die het nodig heeft van zijn ouders (art. 3.2 Kinderrechtenverdrag) zou ontberen.

Het zou slechts deze bescherming en zorg ontberen indien de ouders hun kind zouden achterlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de rechten van het kind wel degelijk gerespecteerd heeft en dat het slechts de keuze van de ouder is op welke wijze hij zijn gezinsleven zal verder zetten.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 22 en 24 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Verweerder laat ter volledigheid gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid werd gemotiveerd betreffende het belang van het kind. Daarbij wordt geoordeeld dat door verzoekster geen stukken of informatie worden voortgebracht waaruit blijkt dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind dusdanig zouden worden bedreigd of verstoord wanneer verzoekster tijdelijk het grondgebied zou moeten verlaten. Daarbij weze het herhaald dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het betreft aldus een artikel dat in overweging dient te worden genomen bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Gezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omhelst, is het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

De verweerder stelt ten slotte vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 6 IVRK.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van de verzoekende partij diende te worden ingetrokken zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Beoordeling

3.3.1. De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 11, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 11, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest.

Artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Gelet op de bewoording “kan”, beschikt de verweerder over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid om het verblijfsrecht te beëindigen.

Door aan de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde een beoordelingsbevoegdheid te geven, laat de wetgever hem echter niet toe die op een willekeurige wijze of met overtreding van de grondwettelijke regels uit te oefenen (zie *mutatis mutandis*, GwH 17 september 2015, nr. 121/2015, punt B.5.3).

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van de volgende feitelijke gegevens:

“de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 01.09.2010 met de heer A. C. (...), RR.xxx. Samen kregen ze 1 kind A. A. (...) (RR xxx). Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11 op 19.08.2019, dit in functie van haar echtgenoot, de heer A. C. (...) (hierna de referentiepersoon). Betrokkene werd op 30.09.2019 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 16.09.2020. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot en met 16.09.2022.

Op 12.08.2022 ontvangt onze dienst de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart van betrokkene. In deze mail geeft de gemeente aan dat betrokkene en referentiepersoon niet meer samenwonen. Volgens de gegevens van het rijksregister was er geen samenwoning meer tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 26.04.2022. Meer zelfs, in het Rijksregister staat dat op 05.09.2023 betrokkene en referentiepersoon uit het echt zijn gescheiden (Uitspraak door Rechtbank van Eerste Aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk op 30.06.2023, overgeschreven op 05.10.2023).

Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 26.04.2022 en tot op heden op een ander adres verblijft volgens het rijksregister én dus betrokkene niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.”

De verzoekster betwist niet dat zij geen huwelijksleven meer onderhoudt met de heer A.C., nu zij sinds 26 april 2022 niet meer samenwonen en de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, de echtscheiding uitsprak bij vonnis van 30 juni 2023.

De verzoekster betoogt dat het gegeven dat de vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet voldoende is om een einde te stellen aan het verblijf, maar dat daarentegen bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, krachtens artikel 11, §2, vijfde lid van diezelfde wet rekening dient te

worden gehouden met “de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De verzoekster verwijst naar de memorie van toelichting inzake artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet, waaruit zij het volgende citeert: “elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst” en “De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moet) worden vermeld.” De verzoekster benadrukt dat deze bijzondere motiveringsplicht dient om te voldoen aan artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 van het EVRM wordt beschouwd.

In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld:

“Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht.

a) De motieven

(...)

De lidstaten kunnen de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen wanneer de voorwaarden voor de gezinshereniging niet meer worden vervuld of wanneer de gezinshereniger en zijn gezinsleden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhouden» (art. 16, § 1, a en b).

In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.

De (andere) banden van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld.

(...)

Indien de minister of diens gemachtigde, rekening houdend met de omstandigheden, zal beslissen om geen einde te stellen aan hun verblijf, zal hij hun op de hoogte moeten brengen van deze beslissing, hetgeen ipso facto betekent dat hun verblijf autonoom is geworden. Het gaat hier om een toepassing, in fine, van artikel 15, § 3 van de richtlijn. In tegenstelling tot wat de Raad van State in zijn advies lijkt aan te geven, zal er geen nieuwe verblijfstitel worden afgeleverd aan de betrokken personen. In overeenstemming met ontwerp-artikel 13, § 2, zal de verblijfstitel, waarvan zij de houder zijn, automatisch verder worden verlengd of vernieuwd (indien er geen beslissing is die een einde maakt aan de toelating tot verblijf).

In functie van de situatie, kan de minister of zijn gemachtigde eveneens andere bijzondere omstandigheden in overweging nemen in het kader van het onderzoek of het opportuun is om een einde te stellen aan het verblijf van de betrokken personen” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.56-63).

Hieruit blijkt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen of het, gelet op deze of gene omstandigheden die de situatie van het betrokken gezinslid kenmerken, al dan niet opportuun is om een einde te stellen aan het verblijf van dit gezinslid, dan wel dat het opportuun is om aan dit gezinslid een autonoom verblijfsrecht te verstrekken in de vorm van het automatisch verder verlengen of vernieuwen van de verblijfstitel waarvan de betrokkene houder is.

Artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand

van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;

b) wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden;

c) wanneer wordt vastgesteld dat de gezinshereniger of de partner met wie de gezinshereniger niet gehuwd is, met iemand anders gehuwd is dan wel een duurzame relatie onderhoudt.

2. (...)

3. (...)

4. (...)"

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet- verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arrest van 14 maart 2019 in de zaak C-557/17, Y.Z. en anderen tegen Nederland, als volgt:

"51 Zoals de advocaat-generaal heeft opgemerkt in de punten 27 en 28 van zijn conclusie, kan de intrekking van een verblijfstitel overeenkomstig artikel 16, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86 evenwel niet automatisch plaatsvinden. Uit het gebruik van de woorden „kunnen [...] intrekken" in die bepaling volgt immers dat de lidstaten beschikken over een beoordelingsvrijheid aangaande die intrekking. In dit verband moet de betrokken lidstaat overeenkomstig artikel 17 van die richtlijn de situatie van het betrokken gezinslid vooraf individueel onderzoeken en daarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen verrichten (zie in die zin arresten van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81, en 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 43).

52 Op grond van die laatste bepaling moet die lidstaat terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede, onder meer in geval van een intrekking van een verblijfstitel, met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

53 Voorts moeten de maatregelen op het gebied van gezinshereniging, zoals maatregelen tot intrekking van een aan gezinsleden verleende verblijfstitel, zoals blijkt uit overweging 2 van richtlijn 2003/86, in overeenstemming zijn met de grondrechten, met name met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dat wordt gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest, dat rechten omvat die overeenstemmen met de door artikel 8, lid 1, EVRM beschermde rechten (zie in die zin arresten van 4 maart 2010, Chakroun, C-578/08, EU:C:2010:117, punt 44, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 75 en 76). Bijgevolg moet het in artikel 17 van richtlijn 2003/86 bepaalde onderzoek, zelfs als de betrokken lidstaat daartoe een zekere beoordelingsvrijheid heeft, worden gevoerd met eerbiediging van artikel 7 van het Handvest.

54 Zoals de advocaat-generaal in punt 32 van zijn conclusie heeft opgemerkt, moeten de nationale bevoegde instanties in casu dus onder meer rekening houden met de duur van het verblijf in Nederland van de moeder en de zoon, met de leeftijd waarop de zoon in die lidstaat is aangekomen en met de eventuele omstandigheid dat hij daar is opgegroeid en opgeleid, alsook met het bestaan van familiebanden, economische, culturele en sociale banden van de moeder en de zoon met en in die lidstaat. Zij moeten ook dergelijke eventuele banden van de moeder en de zoon met en in hun land van herkomst in aanmerking nemen, wat moet worden nagegaan aan de hand van omstandigheden zoals, onder meer, het hebben van familie in dat land, reis- of verblijfsperioden die in dat land zijn doorgebracht of de mate waarin de taal van dat land wordt beheerst."

Aldus is de gemachtigde er, op grond van artikel 11, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, toe gehouden om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de verzoekster in België, alsook met de duur van haar verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met haar land van herkomst, en moet hij de situatie van de verzoekster vooraf individueel onderzoeken en daarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling verrichten van alle in het geding zijnde belangen. De afweging van deze belangen moet in bestreden beslissing worden vermeld.

Het komt de Raad dan ook toe te beoordelen of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan het individuele geval van de verzoekster in rekening heeft genomen en, indien dit het geval is, of de gemachtigde hieromtrent een redelijke en zorgvuldige belangenafweging heeft doorgevoerd.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De verzoekster verwijst tevens naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-112/20 van 11 maart 2021.

Het Hof van Justitie oordeelde in punt 36 van voornoemd arrest als volgt:

“Bovendien is in artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaald dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Daaruit volgt dat deze bepaling zelf in ruime bewoordingen is gesteld en van toepassing is op besluiten die – zoals het geval is bij een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land, die ouder is van een minderjarig kind – niet gericht zijn tegen deze minderjarige, maar wel aanzienlijke gevolgen met zich meebrengen voor deze minderjarige.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en (desgevallend) het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster betoogt doorheen haar verzoekschrift dat niet op zorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband met haar zoon A.A., die geboren werd op 23 september 2020 in België. Zij voert in dit verband tevens de schending aan van artikel 11, § 2, voorlaatste lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest.

De verzoekster wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat zij steeds samen met haar zoon een gezinscel heeft gevormd, dat het kind in België werd geboren en verblijfsrecht in België heeft, dat zij een verbod kreeg opgelegd om samen met haar kind naar het buitenland te gaan, dat de verweerder geen

ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin en dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat het centrum van de familiale belangen van de verzoekster zich in België bevindt. De verzoekster benadrukt dat het voor haar onmogelijk is om samen met haar kind terug te keren naar haar land van herkomst, dan wel haar kind achter te laten in België en zelf alleen terug te keren naar Marokko, dan wel in België in illegaal verblijf verder te leven. De verzoekster geeft aan dat haar driejarige zoon wel beseft dat zij zijn moeder is en haar zoon zijn moeder zal missen en van haar dreigt te vervreemden bij een langdurige breuk in de contactmomenten. De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de leeftijd van haar zoon en zij benadrukt dat het hof van beroep, in het belang van het kind, een omgangsregeling heeft opgelegd, die blijkens de bestreden beslissing niet in de beoordeling werd betrokken.

In de bestreden beslissing schetst de gemachtigde de historiek van het dossier en de door de verzoekster bijgebrachte stukken als volgt:

“Op 12.08.2022 ontvangt onze dienst de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart van betrokkene. In deze mail legt betrokkene volgende documenten voor:

- Mail van de referentiepersoon dd. 09.05.2022 waarin staat dat hij niet akkoord is met adreswijziging kind;*
- Marokkaans paspoort van betrokkene, geldig tot 31.03.2027;*
- Onze instructie dd. 21.09.2021, betekend dd. 12.10.2021;*
- Uittreksel uit het bevolkings-en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling waar betrokkene woont dd. 11.08.2022;*
- Blanco strafregister van betrokkene dd. 11.08.2022;*
- Inschrijving bij Bond Moyson voor betrokkene en haar kind dd. 04.08.2022;*
- Aanvraag leefloon bij sociaal huis van betrokkene: geweigerd wegens afzien van de aanvraag dd. 24.05.2022;*
- Dringende dagvaarding in familiaal kortgeding dd. 29.06.2022;*
- Betekening verbodoplegging dd. 25.07.2022;*
- Aangezekende zending van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 04.07.2022;*
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur van betrokkene 20u/week, opgemaakt dd. 01.06.2022;*
- Ontvangstbewijs arbeidsreglement arbeiders en bedienden (ongedateerd);*
- Loonbrieven van betrokkene voor volgende periodes:*
 - o Van 13 tot 30.06.2022: 668,22 euro netto*
 - o Van 01 tot 31.07.2022: 1083,62 euro netto*
- Attest van inburgering van betrokkene dd. 03.07.2020;*
- Huurovereenkomst dd. 23.07.2020 met bijhorend registratiebewijs dd. 31.08.2020*
- Echtheidsscan van het paspoort van betrokkene dd. 12.08.2022;*

In de dringende dagvaarding in familiaal kortgeding dd. 29.06.2022 werd het verzoek ingediend door de referentiepersoon en werd betrokkene gedagvaard. Volgens dit verzoekschrift zou betrokkene in april 2022 plots de woning hebben verlaten en is ze samen met haar zoon naar Menen verhuisd zonder de referentiepersoon hiervan in te lichten. Sindsdien weigert betrokkene ook enig contact tussen haar zoon en de referentiepersoon. De referentiepersoon zou naar Menen gereden zijn en daar hebben vastgesteld dat betrokkene en hun zoon niet op het opgegeven adres woonden. Aangezien betrokkene geen gevolg gaf aan de vraag van de referentiepersoon om zijn zoon te zien, heeft de referentiepersoon schrik dat betrokkene met hun zoon naar Marokko gaan terugkeren, aangezien zij een verblijfstitel heeft die slechts geldig is tot 16.09.2022.

In deze dagvaarding in kortgeding werden de vorderingen van de referentiepersoon ontvankelijk en gegrond verklaard. Volgende voorlopige maatregelen werden opgelegd aan beide partijen en moeten worden opgevolgd:

“Tussen de echtgenoten:

Voor zover geen akkoord wordt bereikt, vraagt verzoeker volgende voorlopige maatregelen te bevelen:

- Verzoekster te horen machtigen om tijdens de rechtspleging afzonderlijk verblijf te houden te (...), met het verbod voor gedaagde vanaf de dag der beschikking deze woning te betreden op straffe van uitdrijving, desnoods met de hulp van de openbare macht.*
- Partijen verbod op te leggen om alle goederen toebehorende tot de onverdeeldheid tussen hen beiden, waar ze zich ook zouden bevinden, te vervreemden, te verpanden of op enigerlei wijze te bezwaren.*
- Elke partij het voorlopige genot toe te kennen van de roerende goederen in zijn/haar bezit.*
- Een notaris aan te stellen gelast met het opstellen van de inventaris van de goederen afhangende van de onverdeeldheid, tenzij partijen minnelijk een inventaris opstellen.*

Betreffende de kinderen:

- Te horen zeggen voor recht dat het gedaagde verbod en wordt om met het minderjarige kind het land te verlaten;
- Te horen zeggen voor recht dat het ouderlijk gezag over de minderjarige kinderen gezamenlijk wordt uitgeoefend;
- Te zeggen voor recht dat het kind gedomicilieerd zal worden bij verzoeker met inschrijving aldaar in de bevolkingsregisters;
- Te zeggen voor recht dat het kind voorlopig volledig bij vader zal verblijven en aan moeder volgend omgangsrecht toe te kennen:
 - o Enkel fysieke ontmoeting in aanwezigheid van verzoeker of iemand van dienst familie zodat de zekerheid bestaat dat gedaagde niet zomaar met A. (...) kan vertrekken en dit op woensdag en zaterdagmiddag

Deze voorlopige maatregelen werden ook opgelegd door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 04.07.2022. Hierin wordt het volgende vermeld:

“De rechtbank schorst de samenwoningsplicht op.

Machtigt partij A. (...) om afzonderlijk verblijf te houden onder te (...), met verbod aan partij E. (...) om hem aldaar te storen of lastig te vallen, op straffe van uitdrijving, desnoods met tussenkomst van de openbare macht.

Machtigt partij A. (...) om afzonderlijk verblijf te houden onder de verplichting om partij A. (...) in kennis te stellen van haar verblijfsadres, met verbod aan partij A. (...) om haar aldaar te storen of lastig te vallen, op straffe van uitdrijving, desnoods met tussenkomst van de openbare macht.

Leggen verbod op aan de partij E. (...) om zich - in aanwezigheid van A. A. (...), geboren te R. (...) op 23.09.2020, buiten de grenzen van België te begeven.”

Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 04.07.2022 acht de kans reëel dat betrokkene zou vertrekken naar Marokko met haar zoon. Hierdoor werd er een verbod opgelegd dat betrokkene, in de aanwezigheid van haar kind, zich niet buiten de grenzen van België mag begeven. Dit verbod heeft dus geen bezwaar tegen het feit dat betrokkene zich alleen naar het buitenland zou begeven.

Op 01.09.2022 ontvangt onze dienst een mail van de stad R. (...) met de verklaring dat de referentiepersoon is langs geweest met de melding dat betrokkene verhuisd is naar een ander adres en dat de echtscheiding werd ingezet.

Op basis de gegevens uit het administratief dossier en het Rijksregister maakte onze dienst op 19.10.2022 een hoorrecht op. In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwoning, overwogen om de verblijfsmachtiging in te trekken. Immers; de wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: “Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven [...] 4°, eerste streepje: hun echtgenoot die met hem komt samenleven [...]. Bijgevolg is er sinds 26.04.2022 geen gezinscel meer met de referentiepersoon.”

Deze instructie bevatte ook de volgende informatie:

“In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”

Dit werd op 26.10.2022 betekend door betrokkene.

In de mail dd. 26.10.2022 werd als bijlage de mail van L. L. (...) toegevoegd. In deze mail wordt de mededeling gemaakt dat betrokkene aan het eind van de maand oktober gaat verhuizen naar D. (...) aangezien ze daar een huis gehuurd heeft.

Op 21.11.2022 ontvangt onze dienst een schrijven van de advocaat van betrokkene. In haar begeleidend schrijven wilt zij de huidige situatie van betrokkene verduidelijken. De advocaat geeft aan dat betrokkene sedert april 2022 niet meer feitelijk samenwoont met haar echtgenoot. Het is namelijk zo dat het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon een dieptepunt kent waardoor ze beslist hebben om tijdelijk elkaar ruimte te gunnen. Betrokkene is ingetrokken bij haar familieleden te M. (...). Gedurende de tijdelijke periode van afstand tussen partijen, zijn zij eveneens een regeling overeengekomen voor hun gemeenschappelijk kind. Zo verblijft A. (...) tijdens de week bij betrokkene en gaat hij in het weekend naar zijn vader. Tot op heden (lees dd. 21.11.2022) zou de echtscheiding nog niet ingeleid zijn, aangezien betrokkene van oordeel is dat een verzoening nog mogelijk is.

Volgens de advocate zou er een procedure voor de Familierechtbank gevoerd teneinde officiële regeling voor hun gezamenlijke zoon te bekomen. Betrokkene wenst een klassieke weekendregeling, terwijl de referentiepersoon een week-weekregeling wenst te bekomen. In deze zaak zal er pas, volgens de advocaat, in december een vonnis uitgesproken worden.

In het begeleidend schrijven van de advocaat dd. 21.11.2022 wordt er ook vermeld dat de referentiepersoon intussen de Belgische nationaliteit zou verworven hebben en dat hij met het plegen van een nationaliteitsverklaring eveneens de Belgische nationaliteit aan zijn zoon zal geven. Echter tot op heden heeft de referentiepersoon nog steeds de Marokkaanse én niet de Belgische nationaliteit. De advocaat van betrokkene wou hiermee aantonen dat betrokkene een doorslaggevende binding heeft met België, aangezien de referentiepersoon én hun kind de Belgische nationaliteit hebben. Echter kunnen wij louter vaststellen dat het kind momenteel geen Belgische nationaliteit bezit.

Tevens haalt de advocaat ook aan dat het conform art. 8 EVRM onmogelijk van haar verwacht worden dat zij haar zoon in België achterlaat of dat zij haar zoon meeneemt naar het land van herkomst (aangezien dit ten stelligste de eis van de rechter van de vader zou schenden). Er wordt ook benadrukt dat er nog geen initiatief werd genomen om de echtscheiding op te starten. Dit zou aantonen dat de partijen wel degelijk nog de intentie hebben om hun huwelijk (en bijgevolg hun samenwoning) te hervatten.

De advocaat haalt aan dat zij ook nog familiale banden heeft in België, namelijk haar tante E. A. (...) en haar oom L. L. (...). In het uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling waar betrokkene woont dd. 11.08.2022 én de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene, alsook haar zoon A. A. (...) samenwoont met een zekere L. L. (...) °(...).1970 en E. A. (...) °(...).1972, hun kinderen L. S. (...) °(...).2007, L. A. (...) °(...).2007, L. N. (...) °(...).2009 en de moeder O. A. (...) °(...).1913 voor de periode van 26.04.2022 tot en met 27.10.2022.

De advocaat haalt aan dat betrokkene aantoont dat zij zeer nauwe banden heeft met haar oom en tante aangezien zij daar gedurende zes maanden mee heeft samen gewoond. Betrokkene legt echter-naast het attest van gezinssamenstelling- geen enkel stuk voor en verschaft ons geen enkele informatie over deze zogezegde nauwe banden. Wij weten dus ook niet of betrokkene tot op heden nog steeds in contact staat met deze personen. Onze dienst ontkent niet dat zij heeft samengewoond met deze personen. Doch is deze -inmiddels gedateerde- samenwoning met deze gezinsleden onvoldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf.

Volgens de advocaat heeft betrokkene ook nog andere familieleden die in België wonen, meer bepaald haar twee nonkels: de heer S. A. A. (...) en de heer B. A. A. (...). Beiden zouden de Belgische nationaliteit hebben. Volgens haar advocaat heeft betrokkene een nauwe band met al haar familieleden en wordt zij door hen steeds ondersteund. Ook hier legt betrokkene geen enkel stuk voor en verschaft ze ons geen enkele informatie over deze zogezegde nauwe banden. De loutere blote bewering dat zij met deze 2 personen een 'nauwe band' zou hebben, kunnen wij hier dus niet in aanmerking nemen. Wij weten dus ook niet of betrokkene contact heeft met deze personen. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan.

Daarnaast went de advocaat ook aan te halen dat betrokkene intussen een tewerkstelling heeft als poetshulp bij G. (...) te W. (...). Het is een positief element dat betrokkene economisch actief zou zijn in België. Dit is echter onvoldoende om betrokkene zomaar verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor zijn levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient hij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

De advocaat van betrokkene legt ook nog volgende documenten door in haar mail dd. 21.11.2022:

- Uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling waar betrokkene woont dd. 02.11.2022;
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur van betrokkene 20u/week, opgemaakt dd. 01.06.2022 (reeds overgemaakt in de mail dd.12.08.2022);
- Loonbrieven van betrokkene voor volgende periodes:
 - o Van 13 tot 30.06.2022: 668,22 euro netto (reeds overgemaakt in de mail dd. 12.08.2022)
 - o Van 01 tot 31.07.2022: 1083,62 euro netto (reeds overgemaakt in de mail dd.12.08.2022)
 - o Van 01 tot 31.08.2022: 1090,13 euro netto
 - o Van 01 tot 04.09.2022: 85,54 euro netto
 - o Van 05 tot 30.09.2022: 1286,80 euro netto

- Bijvoegsel bij het arbeidscontract: wijziging vanaf 05.09.2022 van 20u naar 26u/week, opgemaakt dd. 01.09.2022;
- Ontvangstbewijs arbeidsreglement arbeiders en bedienden (ongedateerd) (reeds overgemaakt in de mail dd.12.08.2022);
- Akte van geboorte van haar zoon A. A. (...) °23.09.2020;
- Identiteitskaart van de heer S. A. A. (...), geldig tot 18.09.2031 ;
- Identiteitskaart van de heer B. A. A. (...), geldig tot 24.06.2031 ;

Aangezien de advocaat van betrokkene aanhaalt in haar begeleidend schrijven dd. 21.11.2022 dat ze niet meer samenwonen omwille van het feit dat hun huwelijk een dieptepunt kent, heeft onze dienst een samenwoonstcontrole opgevraagd op het adres van betrokkene én van de referentiepersoon dd. 25.08.2023. Volgens de brief van de advocaat is een verzoening nog steeds mogelijk en zou een echtscheiding nog niet aan de orde zijn. In onze instructies dd. 25.08.2023 wordt de vraag gesteld om een samenwoonstcontrole uit te voeren, alsook om aan betrokkene en referentiepersoon te vragen wat de reden is voor geen samenwoonst.

Op 31.08.2023 werd er een samenwoonstcontrole uitgevoerd op het adres van de referentiepersoon. Betrokkene werd hier niet aangetroffen. De referentiepersoon woont, samen met zijn zoon A. (...) °2020, in bij zijn ouders en zijn broer. De reden waarom er geen samenwoonst is met betrokkene is het feit dat de echtscheiding werd uitgesproken. Dit wordt ook bevestigd op de negatieve samenwoonstcontrole die op 05.10.2023 werd afgenomen op het adres van betrokkene. Betrokkene woont echter alleen op haar adres. Hier wordt dezelfde reden gegeven van de ontbrekende samenwoonst, namelijk dat de echtscheiding werd uitgesproken in een vonnis dd. 04.08.2023.

Tot slot kregen we een mail dd. 04.10.2023 met de melding dat de gemeente M. (...) betrokkene per mail hadden uitgenodigd om langs te komen voor een gesprek betreffende haar verblijfsvoorwaarden. De gemeente verklaart dat na hun mailverkeer en telefonisch onderhoud met betrokkene er gevraagd werd om contact op te nemen met haar advocaat voor verdere uitleg. Haar advocaat heeft op 03.10.2023 de gemeente M. (...) te woord gestaan. In haar mail beschrijft zij de reden waarom betrokkene niet meer met de referentiepersoon samenwoont. Volgens de advocaat werd betrokkene in april 2022 zonder enige reden uit het huis gezet samen met haar zoon A. (...). Betrokkene was daardoor genoodzaakt om een onderkomen te zoeken bij haar familie. Nadien werd er een procedure gestart voor de Familierechtbank met doel om een regeling voor A. (...) te bekomen. Tot slot werd de echtscheiding uitgesproken en is er nog een lopende procedure voor het Hof van Beroep te Gent in verband met het ouderlijk gezag over hun zoon A. (...). Betrokkene had daarnaast ook een vaste tewerkstelling. Blijkbaar zou betrokkene niet verder mogen werken van de werkgever aangezien zij onder een bijlage 15 viel. Door het gebrek aan stabiele, toereikende inkomsten op dit ogenblik, kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen met haar minderjarige zoon A. (...), volgens de advocaat. Daarnaast meldt de advocaat ook dat betrokkene haar zoon al lang de Belgische nationaliteit kunnen hebben. Echter zou de referentiepersoon weigeren om de Belgische nationaliteit aan te vragen omdat hij weet dat zijn zoon dan ook de Belgische nationaliteit zou krijgen en dus betrokkene hier mogelijks een verblijfstitel uit kan verkrijgen.

Daarnaast bevat de mail dd. 04.10.2023 nog volgende documenten:

- Motivatiebrief voor het indienen van een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwetgeving;
- Vonnis dd. 05.04.2023, Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk met betrekking tot de verblijfsregeling voor de zoon A. (...) °2020;
- Arrest dd. 23.08.2023, Hof van beroep Gent (beroep ingetkend op het vonnis dd. 05.04.2023);
- Vonnis dd. 30.06.2023, Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk familierechtbank met betrekking tot de echtscheiding tussen beide partijen.

Het arrest 23.08.2023 herbekijkt, evalueert en hervormd (sic) het vonnis dd. 05.04.2023 die handelt in het belang van het kind naar aanleiding van het hoger beroep van betrokkene en het incidenteel beroep van de referentiepersoon. Er wordt uiteindelijk beslist dat beide partijen gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun zoon A. (...) °2020 en de bijhorende goederen. De partijen bereikten onderling geen akkoord over de schoolkeuze. Hierdoor heeft de familierechtbank/het hof de school aangewezen, namelijk de (...) school te (...), alwaar hij school zal lopen vanaf 01.09.2023. De familierechtbank besliste dat een halfwegschool (een school tussen beide woonplaatsen van de ouders) niet in het belang van een kind is. De familierechtbank achtte daarnaast ook de verblijfstoestand van betrokkene veeleer precair: "Verder beschikt zij in D. (...) niet over een netwerk en heeft zij geen enkele binding met D. (...). Gelet op dit alles is de vrees niet onterecht dat zij zou beslissen om met A. (...) naar Marokko te verhuizen, terwijl het hof dit niet in het belang van A. (...) acht."

Daarnaast hervormt de familierechtbank ook de maatregelen omtrent de verblijfsregeling van hun zoon: "Voormelde beslissing omtrent de schoolkeuze (kleuterschool te (...)), impliceert dat de geldende 9/5-verblijfsregeling niet langer haalbaar is en bovendien niet meer in het belang is van A. (...). In het belang van A. (...) beslist het hof dat, vanaf September 2023, A. (...) hoofdzakelijk bij C. A. (...) zal verblijven, en secundair bij F. E. (...) zal verblijven zoals hierna gespecificeerd. (...)

Tijdens het schooljaar:

Telkens het eerste, het tweede en het vierde weekend van de maand, van vrijdag na school tot zondag 18u, waarbij:

- F. E. A. (...) op vrijdag ophaalt aan school en C. A. (...) op zondagavond ophaalt bij F. E. (...) (haalprincipe);

- Indien vrijdag of maandag voorafgaand of volgend aan/op het weekend een vrijafdag is, wordt het weekendverblijf bij F. E. (...) verlengd;

Tijdens de vakanties:

- Gedurende de volledige herfst-en krokusvakantie;

- Gedurende de eerste week van de Kerst- en Paasvakantie;

- Gedurende telkens drie weken zowel in de maand juli als in de maand augustus, bij gebrek aan onderling akkoord, telkens van 1 juli tot 21 juli en van 1 augustus tot 21 augustus;"

Echter is het arrest dd. 23.08.2023 nog niet de finale uitspraak betreffende het ouderlijk gezag over hun gezamenlijke zoon A. (...):

"Verzoekt de partijen een (synthese)conclusie op te stellen zoals hierna bepaald:

- Zegt dat F. E. (...) een conclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 04.10.2023;

- Zegt dat C. A. (...) een conclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 20.11.2023;

- Zegt dat F. E. (...) een syntheseconclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 08.01.2024;

- Zegt dat C. A. (...) een syntheseconclusie dient neer te leggen tegen uiterlijk 22.02.2024;

Stelt de zaak voor verdere behandeling in voortzetting ter terechtzetting van deze kamer van 22.04.2024 om 10.30uur."

In het arrest dd. 23.08.2023 wordt ook vermeld dat het betrokkene is die de woning zou verlaten hebben. Betrokkene verhuisde samen met haar zoon naar een tante, woonachtig te M. (...). Later verhuist ze met haar zoon naar een huurwoning te D. (...). In het vonnis staat dat de referentiepersoon na de relatiebreuk niet wist waar betrokkene en zijn zoon verbleven. Dit is een tegenstrijdige verklaring met de verklaring van de advocaat van betrokkene die in de motivatiebrief voor een procedure overeenkomstig artikel 9bis op te starten. In de aanvraag tot machtiging tot een verblijf wegens humanitaire redenen (artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980) verklaart de advocaat van betrokkene dat zij naar aanleiding van een aantal familiale moeilijkheden, samen met haar zoon, in april 2022 uit het niets aan de deur werd gezet door de referentiepersoon.

Echter hebben we reeds in de dringende dagvaarding in familiaal kortgeding dd. 29.06.2022 ingediend door de referentiepersoon, de verklaring van de referentiepersoon gekregen. Hierin zou betrokkene in april 2022 plots de woning hebben verlaten en is ze samen met haar zoon naar M. (...) verhuis zonder de referentiepersoon hiervan in te lichten. Sindsdien weigerde betrokkene ook enig contact tussen haar zoon en de referentiepersoon. De referentiepersoon zou naar M. (...) gereden zijn en daar hebben vast gesteld dat betrokkene en hun zoon niet op het opgegeven adres woonden. De referentiepersoon en betrokkene hebben dus beiden een andere versie van hoe de samenwoning werd onderbroken. Het is dus voor onze dienst niet duidelijk welke versie nu de correcte versie is. Het moet wel meegedeeld worden dat de versie van de referentiepersoon wordt beaamd door het arrest dd. 23.08.2023 als relevante feitelijke en procedurele omstandigheid. Hierin wordt verklaard dat betrokkene plotseling de echtelijke woning verliet in de loop van april 2022.

Volgens de gegevens van het rijksregister is betrokkene, samen met haar zoon, verhuisd en woonden ze vanaf 27.10.2022 met hun tweeën in M. (...). Haar zoon werd echter terug ingeschreven op het adres van de vader. Dit wordt ook opgelegd in het arrest dd. 23.08.2023."

In de bestreden beslissing wordt vervolgens als volgt gemotiveerd over de aard en de hechtheid van de familiebanden van de verzoekster in België:

"Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kan onze dienst zich enkel baseren op de gegevens in het administratief dossier en het Rijksregister. Betrokkene heeft, ondanks gestipuleerd in onze instructies dd. 17.10.2022, hieromtrent geen bijkomende stukken voorgelegd. Het feit dat betrokkene haar tante E. A. (...) en haar oom L. L. (...) hier gevestigd zijn met een geldig verblijfskaart en dus legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Onze dienst stelt vast dat betrokkene ongeveer een half jaartje heeft ingewoond bij haar tante en haar oom. Echter kunnen wij deze periode van

samenwoont niet aanvaarden als bewijsstuk om haar nog verder te machtigen tot verblijf. Die samenwoont is ook achterhaald aangezien ze er niet meer mee samen woont. Er werden tevens ook geen concrete stukken meer overgemaakt die de mogelijke band kunnen staven. Onze dienst beweert dus niet dat er absoluut geen banden kunnen zijn met haar oom en tante, alsook de andere twee nonkels: de heer S. A. A. (...) en de heer B. A. A. (...). Het is voor onze dienst echter ook onduidelijk wat de mogelijke band met haar twee nonkels inhoudt aangezien er ook geen concrete bewijsstukken zijn ingediend die de nauwe band van betrokkene en haar twee nonkels zouden aantonen. Bijgevolg acht onze dienst het geen buitensporige maatregel om betrokkene aan te manen om zich tijdelijk naar het buitenland te verplaatsen om van daaruit een aanvraag in te dienen. Betrokkene woont momenteel volgens het Rijkregister alleen op haar huidige adres. Van andere gezinsleden - naast de personen die hierboven werden besproken - lijkt hier geen sprake te zijn. Indien wel, dan had zij dit moeten aantonen. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met betrokkene, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gezien de leeftijd van het kind achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan of zou mogen hebben met haar kind. Er wordt ons door betrokkene gewoonweg geen doorslaggevende informatie hieromtrent meegedeeld, waardoor wij concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar zoon niet in die mate haar verder kan machtigen tot verblijf.

Er zijn ook geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat het kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene en/of referentiepersoon ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.

Let wel: kind is echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat het kind zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Betrokkene heeft tevens een lopende verblijfsaanvraag in functie van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Of betrokkene al dan niet terug kan naar zijn land van oorsprong kan zal zijn aanvraag in functie van artikel 9bis moeten uitwijzen. Onze dienst kan over deze verblijfsaanvraag geen uitspraak doen aangezien onze dienst bureau gezinshereniging hiervoor niet het bevoegde bureau is. Dit staat natuurlijk niet in de weg dat haar procedure én dus haar machtiging tot verblijf binnen gezinshereniging beëindigd mag worden."

De verzoekster beroept zich *in casu* op de banden die zij in België met haar minderjarig kind A.A. heeft ontplooid. De verzoekster betoogt dat deze banden niet op zorgvuldige wijze in rekening werd gebracht. Hierbij benadrukt zij dat zij een rechterlijk bevel kreeg om niet samen met haar kind het land te verlaten en dat zij thans een door de bevoegde rechter opgelegde omgangsregeling uitoefent.

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat verzoeksters minderjarige zoon, die op het moment van de bestreden beslissing ongeveer drie jaar oud is, werd geboren binnen het huwelijk van de verzoekster met de heer A.C.

Een kind geboren binnen een huwelijk maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De natuurlijke gezinsband tussen ouder en kind wordt niet beëindigd door het feit dat de ouders (echt)scheiden met als gevolg dat het kind niet langer samenleeft met één van zijn ouders (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer

uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

In haar verzoekschrift citeert de verzoekster ook op relevante wijze de volgende rechtspraak van het EHRM:

“Dans les affaires touchant la via familiare, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité). » (“in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder”, eigen vertaling).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster met haar kind A.A. (°23 september 2020) en haar echtgenoot A.C. tot op 26 april 2022 hebben samengeleefd. Daarna is zij verhuisd en schreef zij zich in op een ander adres dan de heer A.C. In de bestreden beslissing schetst de gemachtigde op uitgebreide wijze de omgangsregeling die door de bevoegde burgerlijke rechtbanken werd uitgesproken. Uit de voorliggende feiten blijkt geen reden om aan te nemen dat de verzoekster geen nauwe banden meer onderhoudt met haar minderjarige zoon.

Een gezinsleven tussen de verzoekster en haar minderjarige zoon A.A., dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt dan ook aangenomen.

Op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, had de zoon van de verzoekster, A.A., net de prille leeftijd van drie jaar bereikt. De minderjarige zoon van de verzoekster, A.A., heeft steeds op legale wijze op het Belgische grondgebied verbleven en beschikt thans nog steeds over een verblijfsrecht in België. Ook de vader van A.A., dit is de ex-echtgenoot van de verzoekster, beschikt over een verblijfsrecht in België. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekster omdat zij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven uitoefent met de heer A.C. in functie van wie zij het verblijfsrecht kreeg.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde als volgt over de gezinsband tussen de verzoekster en haar minderjarige zoon A.A.:

“Gezien de leeftijd van het kind achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan of zou mogen hebben met haar kind. Er wordt ons door betrokkene gewoonweg geen doorslaggevende informatie hieromtrent meegedeeld, waardoor wij concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar zoon niet in die mate haar verder kan machtigen tot verblijf.

Er zijn ook geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat het kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene en/of referentiepersoon ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen het kind namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.

Let wel: kind is echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat het kind zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Betrokkene heeft tevens een lopende verblijfsaanvraag in functie van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Of betrokkene al dan niet terug kan naar zijn land van oorsprong kan zal zijn aanvraag in functie van artikel 9bis moeten uitwijzen. Onze dienst kan over deze verblijfsaanvraag geen uitspraak doen aangezien onze dienst bureau gezinshereniging hiervoor niet het bevoegde bureau is. Dit staat natuurlijk niet in de weg dat haar procedure én dus haar machtiging tot verblijf binnen gezinshereniging beëindigd mag worden.

(...)

Het feit dat hun zoon momenteel naar de eerste kleuterklas gaat, doet geen afbreuk aan onze bevindingen.

Daarnaast wordt in het arrest dd. 23.08.2023 door de familierechtbank/het hof de school aangewezen, namelijk de (...) school te (...), alwaar haar zoon A. (...) school zal lopen vanaf 01.09.2023. Echter: het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr.125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.”

Doorheen haar verzoekschrift benadrukt de verzoekster dat de burgerlijke rechter haar verboden heeft om met haar minderjarige zoon A.A. naar Marokko te reizen of te verhuizen. Zij stelt dat het onzorgvuldig is van de verweerder om te oordelen dat het de verantwoordelijkheid is van de ouders om te overwegen dat het kind zijn moeder kan vergezellen naar het buitenland, terwijl er genoeg stukken voorhanden waren om te kunnen weten dat de vader een reisverbod heeft aangevraagd en gekregen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend dat aan de verzoekster een verbod werd opgelegd om haar kind mee te nemen naar het buitenland. De verweerder geeft immers uitdrukkelijk de voorlopige maatregelen weer, waaronder het opgelegde verbod aan de verzoekster om zich

in aanwezigheid van haar minderjarige zoon A.A. buiten de grenzen van België te begeven en citeert in de bestreden beslissing ook uit het arrest van 23 augustus 2023 van het hof van beroep, waarin het hof heeft geoordeeld: *“Gelet op dit alles is de vrees niet onterecht dat zij zou beslissen om met A. (...) naar Marokko te verhuizen, terwijl het hof dit niet in het belang van A. (...) acht.”* De verweerder stelt hier echter tegenover dat dit verbod de verzoekster niet belet om zich alleen naar het buitenland te begeven.

Niettemin wordt in de bestreden beslissing eveneens gesuggereerd dat de ouders van A.A. zouden kunnen overwegen dat A.A. zijn moeder zou kunnen vergezellen naar het buitenland en dat *“moderne communicatiemiddelen het kind (...) in staat (kunnen) stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon”*. Hieruit blijkt dat de verweerder aanneemt dat het mogelijk is dat de vader alsnog erin toestemt dat A.A. met de verzoekster, zijn moeder, naar het buitenland gaat en dat A.A. in de tijd van een eventuele scheiding middels de moderne communicatiemiddelen (indien het kind dit wenst) nauw in contact kan blijven met zijn vader (dit is de referentiepersoon). Deze motieven geven inderdaad blijk van een onzorgvuldig overheidsoptreden. Niettegenstaande het aan de verzoekster opgelegde verbod om haar kind mee te nemen naar het buitenland en daar waar de verweerder onmiskenbaar op de hoogte was van de opeenvolgende procedures die de vader heeft ingespannen voor de burgerlijke rechter teneinde te vermijden dat de verzoekster met hun gemeenschappelijke zoontje naar het buitenland zou gaan, neemt de verweerder toch nog aan dat de ouders kunnen overwegen dat A.A. met de moeder naar het buitenland gaat en dat A.A. *“indien hij dat wenst”* (als driejarige kleuter *nota bene*) via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met zijn vader.

De verzoekster kan tevens worden gevolgd waar zij betoogt dat geen redelijke en zorgvuldige besluitvorming voorligt waar de verweerder stelt dat de verzoekster met haar kind contact kan houden middels de moderne communicatiemiddelen. In de bestreden akte wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Gezien de leeftijd van het kind achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn.”

De Raad onderstreept dat het minderjarig kind van de verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing net de prille leeftijd van drie jaar had bereikt. De verweerder was hier onmiskenbaar van op de hoogte. Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak en de met betrekking tot het kind reeds voor de bevoegde burgerlijke rechter gevoerde procedures, komt het kennelijk onredelijk voor om te oordelen *“dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden”* met verzoeksters minderjarige zoon, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen net drie jaar oud is en die derhalve voor elke contactname geheel afhankelijk is van derden.

Verder kan de verzoekster ook worden gevolgd dat de verweerder de hem voorgelegde gegevens miskent waar hij stelt dat de verzoekster geen doorslaggevende informatie heeft meegedeeld omtrent de band met haar kind, zodat het eveneens onzorgvuldig en onredelijk voorkomt om op die grond te besluiten dat de aard en de hechtheid van de gezinsband met verzoeksters zoon haar niet verder kan machtigen tot verblijf.

De verzoekster benadrukt terecht dat zij aan de verweerder het arrest van het hof van beroep van 23 augustus 2023 heeft overgemaakt waarin het hof een omgangsregeling voor het minderjarig kind A.A. bepaalt. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder van deze omgangsregeling op de hoogte is. Nergens uit blijkt dat de verzoekster de omgangsregeling met haar minderjarige zoon A.A. niet zou nakomen. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing niet waarom deze door de verzoekster meegedeelde informatie niet doorslaggevend is. Uit de stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing blijkt voorts dat het minderjarig kind sinds zijn geboorte steeds een gezinsleven heeft uitgebouwd met zowel zijn moeder (de verzoekster) als zijn vader. Uit de door de verzoekster overgemaakte vonnissen en arrest komt duidelijk naar voor dat zowel de moeder als de vader zowel tijdens hun echtscheidingsprocedure als na hun echtscheiding verder een gezinsleven met hun minderjarige zoon behouden middels de opgelegde verblijfs- en omgangsregeling.

Waar de verweerder stelt dat er geen overtuigende elementen naar voor zijn gebracht waaruit kan blijken dat het kind in een danig kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van verzoekster en/of referentiepersoon ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat de verzoekster alsnog zou moeten worden gemachtigd tot een verder verblijf, merkt de Raad samen met de verzoekster op dat bij beslissingen die ook kinderen treffen, het hoger belang van het kind in aanmerking genomen dient te worden en dat zowel het bewaren van de gezinseenheid (waaronder die tussen moeder en kind) als het welzijn van het kind een fundamenteel onderdeel van het hoger belang van het kind uitmaakt. Het komt de verweerder toe om te oordelen of het gelet op verzoeksters banden met haar minderjarige zoon, zoals deze blijken op de hem voorliggende gegevens en met inachtneming van het hoger belang van dit zeer jonge kind van drie jaar, al dan niet opportuun is om de verzoekster verder te machtigen tot een verblijf in

België. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verweerder hieromtrent een zorgvuldige beoordeling heeft doorgevoerd.

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder heeft geopperd, kan deze beoordeling bovendien niet worden uitgesteld of overgeheveld naar een toekomstige beslissing die zal worden genomen inzake verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dan wel inzake een eventuele aanvraag die de verzoekster vanuit het buitenland zou moeten indienen. Daar waar artikel 11, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet oplegt dat de verweerder de aard en de hechtheid van de gezinsband in rekening dient te nemen, beschikt de verweerder immers over een zeer ruime discretionaire beoordelingsvrijheid om al dan niet over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht en in de Vreemdelingenwet zijn geen specifieke voorwaarden opgenomen om het verblijfsrecht verder te kunnen zetten na de echtscheiding. In tegendeel is het de duidelijke wil van de wetgever geweest om niet te voorzien in specifieke bepalingen om te waarborgen dat in geval van buitengewoon moeilijke omstandigheden een autonome verblijfstitel wordt verleend, zoals voorzien in artikel 15, lid 3, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Voormeld artikel 15, lid 3, bepaalt als volgt: *“In geval van weduwnaar- of weduwschap, echtscheiding, scheiding, of van overlijden van eerstegraads bloedverwanten in rechtstreekse opgaande of neergaande lijn, kan, indien zulks vereist is op aanvraag, een autonome verblijfstitel worden verleend aan personen die uit hoofde van gezinshereniging zijn toegelaten. De lidstaten stellen bepalingen vast om te waarborgen dat in geval van buitengewoon moeilijke omstandigheden een autonome verblijfstitel wordt verleend.”* De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om in dergelijke situaties geen nieuwe verblijfstitel (desgevallend op aanvraag) af te leveren aan de betrokken personen, maar om de verblijfstitel, waarvan zij houder zijn, automatisch verder te verlengen of te vernieuwen indien het in de specifieke omstandigheden eigen aan de betrokkene niet opportuun is om een einde te stellen aan de toelating tot verblijf (zie *supra*).

Artikel 11, §2, (vijfde lid), van de Vreemdelingenwet geeft zodoende een zeer ruime discretionaire bevoegdheid aan de verweerder om te oordelen of het, onder meer gelet op de familiale banden in België, al dan niet opportuun is om over te gaan tot het nemen van een beëindigingsbeslissing. Het is aan de verweerder om de bestaande feitelijke situatie van de verzoekster hierbij in rekening te nemen, en om concreet te oordelen of de niet-betwiste gegevens die eigen zijn aan haar geval al dan niet verantwoorden dat het verblijf in België kan worden verder gezet. *In casu* ligt hieromtrent echter geen zorgvuldige belangenafweging voor waar de verweerder aangeeft dat bij de beslissing omtrent de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zal worden uitgemaakt of de verzoekster terug kan naar haar land van herkomst en waar, zonder enige verdere toelichting aan de hand van de voorliggende gegevens, wordt geponeerd dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig worden verstoord of bedreigd wanneer de verzoekster zich “eventueel” naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wettelijk voorziene procedure. De verweerder verliest hierbij uit het oog dat de wettelijk voorziene procedure van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet hem oplegt om zelf te oordelen of het, gelet op de specifieke situatie van de verzoekster (en meer bepaald gelet op haar banden met haar zeer jonge minderjarige zoon en diens hoger belang) al dan niet opportuun is om haar verblijfsrecht verder te verlengen dan wel een beslissing te nemen die een einde stelt aan het verblijfsrecht.

In de bestreden beslissing wordt er voorts nog op gewezen dat deze beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt; dit neemt evenwel niet weg dat de verweerder overeenkomstig artikel 11, §2, voorlaatste lid, van de Vreemdelingenwet ertoe gehouden is om bij de beëindiging van het verblijfsrecht onder meer rekening te houden “*met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon*”.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing verzuimd heeft om op onzorgvuldige wijze rekening te houden “*met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon*”, zoals bedoeld in artikel 11, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. De verweerder heeft de op hem rustende zorgvuldigheidsverplichting in het licht van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet miskend waar hij naliet om de hem gekende en niet-betwiste feitelijke gegevens eigen aan het geval van de verzoekster (in het bijzonder verzoeksters band met haar driejarige zoontje dat in België een wettig verblijf heeft en de hogere belangen van dit zeer jonge kind) op zorgvuldige wijze te onderzoeken in het kader van een beoordeling of deze gekende en niet-betwiste gegevens al dan niet in redelijkheid kunnen volstaan om geen gebruik te maken van de mogelijkheid om een einde te stellen aan verzoeksters verblijfsrecht. Het is niet aan de Raad om deze beoordeling te maken in de plaats van de bevoegde overheid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 11, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor een vernietiging van de thans bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere

vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder beperkt zich in eerste instantie tot het herhalen van de motieven van de bestreden beslissing om vervolgens op te werpen dat met alle relevante elementen rekening werd gehouden; hierbij wordt niet op concrete wijze ingegaan op het betoog van de verzoekster zoals hierboven besproken.

Verder dwaalt de verweerder waar hij opmerkt dat *“niet (kan) worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.”* De bestreden beslissing houdt immers wel degelijk de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekster in. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn repliek dat de verzoekster *“voor de eerste keer om toelating verzocht”* en *“de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf (betreft)”*. Door middel van de bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht van de verzoekster beëindigd, zodat het hier niet gaat om een zogenaamde eerste toelating tot verblijf.

Verder werpt de verweerder in de nota met opmerkingen op dat de verzoekster *“(i)n casu (...) niet aan(toont) dat zij het voorgelaten gezinsleven niet elders kan leiden”* en *“aangezien niets verzoekende partij belet haar kinderen mee te nemen en aangezien zij ook in gebreke blijft aan te tonen waarom zij haar kind niet zou kunnen meenemen naar haar land van herkomst”*. Dit verweer is niet dienstig, nu de verweerder in de bestreden beslissing zelf bevestigt dat aan de verzoekster door de bevoegde burgerlijke rechter het verbod werd opgelegd om zich samen met haar zoontje naar het buitenland te begeven. De verweerder lijkt daarenboven ook uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar deze voorhoudt: *“In de bestreden beslissing wordt hoogstens gemotiveerd dat geen hinderpalen worden opgeworpen om het familieleven tijdelijk uit te oefenen in het land van herkomst.”*

Ten slotte merkt de verweerder in de nota met opmerkingen nog op *“dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid werd gemotiveerd betreffende het belang van het kind. Daarbij wordt geoordeeld dat door verzoekster geen stukken of informatie worden voortgebracht waaruit blijkt dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind dusdanig zouden worden bedreigd of verstoord wanneer verzoekster tijdelijk het grondgebied zou moeten verlaten. Daarbij weze het herhaald dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat.”*

De Raad verwijst naar de uiteenzetting hierboven waaruit blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet op zorgvuldige en diligente wijze rekening heeft gehouden *“met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon”*, verplichting die krachtens artikel 11, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet op hem rust.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2023 *“tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 14ter) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE